

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

4. prosince 2024*

„Subvence – Rozšíření konečného vyrovnávacího cla uloženého na dovoz některých tkaných nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny na dovoz těchto výrobků zasílaných z Maroka – Šetření obcházení vyrovnávacích opatření – Obcházení – Evropsko-středomořská dohoda o přidružení mezi ES a Marokem – Článek 33 písm. a) nařízení (EU) 2016/1037 – Zneužití pravomoci – Podmínky pro prokázání obcházení – Článek 23 odst. 3 nařízení 2016/1037 – Změna způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod – Montáž – Kompletace – Pojem ‚přidaná hodnota‘ – Dovážený obdobný výrobek nebo jeho části, na které se stále vztahuje subvence – Nesprávné právní posouzení – Zjevně nesprávné posouzení – Zásada zákazu diskriminace – Rovné zacházení – Zásada řádné správy – Článek 28 odst. 1 a 3 nařízení 2016/1037 – Použití dostupných údajů“

Ve věci T-246/22,

PGTEX Morocco, se sídlem v Tangeru (Maroko), zástupci: P. Vander Schueren, E. Gergondet a A. Nosowicz, advokáti,

žalobkyně,

podporovaná:

LM Wind Power A/S, se sídlem v Koldingu (Dánsko), zástupci: B. Servais a V. Crochet, advokáti,

vedlejší účastnice,

proti

Evropské komisi, zástupci: G. Luengo a J. Zieliński, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Tech-Fab Europe eV, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo), zástupci: L. Ruessmann a J. Beck, advokáti,

vedlejší účastníci,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát),

ve složení: O. Porchia (zpravodajka), předsedkyně, M. Jaeger, L. Madise, P. Nihoul a S. Verschuur, soudci,

za soudní kancelář: I. Kurme, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 16. ledna 2024,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společnost PGTEX Morocco, domáhá zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2022/301 ze dne 24. února 2022, kterým se konečné vyrovnávací clo uložené prováděcím nařízením (EU) 2020/776 na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken (dále jen „textilie ze skleněných vláken“) pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“) rozšiřuje na dovoz textilií ze skleněných vláken zasílaných z Maroka, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Maroka, a kterým se ukončuje šetření možného obcházení vyrovnávacích opatření uložených prováděcím nařízením (EU) 2020/776 na dovoz textilií ze skleněných vláken pocházejících z Egypta dovozem textilií ze skleněných vláken zasílaných z Maroka, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Maroka (Úř. věst. 2022, L 46, s. 31, dále jen „napadené prováděcí nařízení“).

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Žalobkyně, společnost založená podle marockého práva, která sídlí v zóně volného obchodu v Tangeru (Maroko) a patří do skupiny čínských společností PGTEX, je vyvážejícím výrobcem některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken (dále jen „textilie ze skleněných vláken“), které vyváží zejména do Evropské unie.
- 3 Textilie ze skleněných vláken jsou textilie z tkaných a/nebo vpichovaných pramenců nebo příze z nekonečných skleněných vláken (dále jen „pramence skleněných vláken“), též s dalšími prvky, s výjimkou výrobků, které jsou impregnované či předimpregnované, a s výjimkou otevřených síťovin o velikosti buňky větší než 1,8 milimetru (mm) na délku i na šířku a o plošné hmotnosti vyšší než 35 gramů na metr čtvereční (g/m²). Tyto výrobky mají širokou škálu použití, zejména při výrobě lopatek pro větrné turbíny, při výrobě člunů, nákladních automobilů a sportovního vybavení, jakož i v systémech pro sanaci potrubí.
- 4 Dne 16. května 2019 zahájila Evropská komise na základě článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 55, dále jen „základní antisubvenční nařízení“), antisubvenční šetření týkající se dovozu textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny a Egypta do Unie (dále jen „antisubvenční šetření“).

- 5 Antisubvenční šetření vedlo k přijetí prováděcího nařízení Komise (EU) 2020/776 ze dne 12. června 2020, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na textilie ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/492, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta (Úř. věst. 2020, L 189, s. 1). Tímto prováděcím nařízením uložila Komise zbytkové vyrovnávací clo ve výši 30,7 % na dovoz textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny.
- 6 Dne 19. května 2021 obdržela Komise žádost podle čl. 23 odst. 4 a čl. 24 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, aby prošetřila možné obcházení vyrovnávacích opatření uložených na dovoz textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny a Egypta a zavedla celní evidenci tohoto dovozu.
- 7 Dotčená žádost byla podána vedlejší účastnicí na podporu Komise, společností Tech-Fab Europe eV, sdružení výrobců textilií ze skleněných vláken v Unii.
- 8 Komise poté, co informovala členské státy a zjistila, že existují dostatečné důkazy pro zahájení šetření (dále jen „šetření obcházení vyrovnávacích opatření“) podle článku 23 základního antisubvenčního nařízení, přijala prováděcí nařízení (EU) 2021/863 ze dne 28. května 2021 o zahájení šetření možného obcházení vyrovnávacích opatření uložených prováděcím nařízením (EU) 2020/776 na dovoz některých textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta dovozem některých textilií ze skleněných vláken zasílaných z Maroka, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Maroka, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. 2021, L 190, s. 76).
- 9 Období šetření obcházení vyrovnávacích opatření trvalo od 1. ledna 2019 do 31. prosince 2020 (dále jen „období šetření“). Před rokem 2019 neexistoval žádný významný objem vývozu textilií ze skleněných vláken z Maroka do Unie. Pro uvedené období byly shromážděny údaje s cílem prošetřit mimo jiné údajnou změnu obchodních toků po uložení vyrovnávacích opatření na dotčené výrobky a existenci praktik, zpracovatelských postupů nebo prací, pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod. Pro období od 1. ledna 2020 do 31. prosince 2020 (dále jen „sledované období“) byly shromážděny podrobnější údaje s cílem přezkoumat, zda dovoz nenarušil nápravný účinek platných opatření, pokud jde o ceny nebo množství, a zda nedošlo k subvencování.
- 10 V průběhu šetření obcházení vyrovnávacích opatření zaslala skupina PGTEX, složená ze žalobkyně a jejích společností ve spojení v Číně, a sice PGTEX China Co., Ltd (dále jen „PGTEX China“) a Chongqing Polycomp International Corporation (dále jen „CPIC“), vyplněný formulář pro společnosti žádající o osvobození (dále jen „formulář žádosti o osvobození“). Skupina PGTEX China rovněž vyplnila formulář pro vyvážející výrobce. Dne 8. září 2021 uvedená skupina odpověděla na upozornění na nedostatky zaslané Komisí dne 13. srpna 2021 (dále jen „odpověď na nedostatky“).
- 11 Dopisem ze dne 5. října 2021 informovala Komise žalobkyni o svém záměru vycházet z dostupných údajů podle článku 28 základního antisubvenčního nařízení. Dne 12. října 2021 žalobkyně na tento dopis odpověděla (dále jen „odpověď na dopis týkající se článku 28“).
- 12 Dne 15. října 2021 zaslala žalobkyně další informace, aby prokázala, že zpracování provedené v Maroku nelze kvalifikovat jako montáž a že je samo o sobě z hospodářského hlediska odůvodněné (dále jen „dodatečná dokumentace“).

- 13 Dne 20. prosince 2021 předložila Komise svůj obecný informační dokument (dále jen „OID“), v němž doporučila rozšíření vyrovnávacích opatření použitelných na dovoz textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny a Egypta na dovoz textilií ze skleněných vláken zasílaných z Maroka a zamítla žádost žalobkyně o osvobození od těchto cel. Dne 7. ledna 2022 předložila žalobkyně své komentáře k OID (dále jen „komentáře k OID“).
- 14 Souběžně s tím žalobkyně dne 29. prosince 2021 požádala o zásah úředníka pro slyšení, jelikož měla za to, že OID, ve kterém byly vůči ní použity dostupné údaje, neodpovídá na připomínky uvedené v odpovědi na dopis týkající se článku 28. Dne 10. ledna 2022 se konalo slyšení s Komisí a dne 12. ledna 2022 s úředníkem pro slyšení. Tento úředník předložil svou zprávu dne 25. ledna 2022 (dále jen „zpráva úředníka pro slyšení“).
- 15 Dne 24. února 2022 přijala Komise napadené prováděcí nařízení.

II. Návrhová žádání účastnic řízení

- 16 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené prováděcí nařízení v rozsahu, v němž se jí týká;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 17 Vedlejší účastnice na podporu žalobkyně, společnost LM Wind Power A/S, navrhuje, aby Tribunál:
- vyhověl žalobě na neplatnost;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení spojených s jejím vedlejším účastenstvím.
- 18 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 19 Vedlejší účastnice na podporu Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů spojených s jejím vedlejším účastenstvím.

III. Právní otázky

- 20 Na podporu žaloby předkládá žalobkyně pět žalobních důvodů:
- první žalobní důvod, vycházející z porušení Evropsko-středomořské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Marockým královstvím na straně druhé (Úř. věst. 2000, L 70, s. 1; Zvl. vyd. 11/33, s. 175) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dohoda o přidružení“) z porušení čl. 33 písm. a)

základního antisubvenčního nařízení a zneužití pravomoci z důvodu, že napadené prováděcí nařízení ukládá vyrovnávací cla na textilie ze skleněných vláken, které vyváží do Unie, bez ohledu na jejich preferenční marocký původ;

- druhý žalobní důvod, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva na obhajobu a práva na řádnou správu, zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 28 odst. 1 a 3 základního antisubvenčního nařízení, pokud jde o použití dostupných údajů;
 - třetí žalobní důvod, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že pro zřízení výrobního závodu v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, jakož i z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu;
 - čtvrtý žalobní důvod, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, porušení zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení, jakož i z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise dospěla k závěru, že výrobní proces provedený v Maroku představuje montáž.
 - pátý žalobní důvod, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že se na textilie ze skleněných vláken vyvážené z Maroka do Unie stále vztahují subvence poskytnuté čínským výrobcům textilií ze skleněných vláken.
- 21 Nejprve je třeba zkoumat první, třetí, čtvrtý a pátý žalobní důvod a poté případně druhý žalobní důvod.

A. K prvnímu žalobnímu důvodu

- 22 Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobkyně stejně jako vedlejší účastnice na její podporu uvádí v podstatě tři výtky.
- 23 V rámci první výtky žalobkyně úvodem tvrdí, že textilie ze skleněných vláken, které vyrábí, jsou podle použitelných pravidel dohody o přidružení považovány za „pocházející“ z Maroka. Preferenční původ uvedených textilií ze skleněných vláken je potvrzen dokladem o původu vydaným marockými orgány v souladu s články 16 a 17 protokolu č. 4 k dohodě o přidružení, a sice osvědčeními EUR.1, jejichž platnost byla potvrzena marockou celní správou. Ani tento preferenční původ není zpochybňován.
- 24 Uložením vyrovnávacích cel na dovozy textilií ze skleněných vláken žalobkyně, které využívají marockého preferenčního původu, po šetření obcházení vyrovnávacích opatření, a nikoli po antisubvenčním šetření, tak napadené prováděcí nařízení porušilo článek 9 dohody o přidružení, který zakazuje ukládání cel a poplatků s rovnocenným účinkem, a tudíž vyrovnávacích cel na takové výrobky. Z tohoto zákazu neexistují žádné výjimky, kterých by se Komise mohla dovolávat jako „afirmativní námítky“.
- 25 Podle žalobkyně se Unie ratifikací dohody o přidružení zavázala nezavádět vyrovnávací cla na dovozy „pocházející“ z Maroka bez ohledu na své vlastní legislativní nástroje. V každém případě přednost mezinárodních dohod uzavřených Unií před unijními akty sekundárního práva vyžaduje, aby se posledně uvedené akty vykládaly v co největším možném rozsahu v souladu

s těmito dohodami (rozsudek ze dne 10. září 1996, Komise v. Německo, C-61/94, EU:C:1996:313, bod 52). Komise nemůže vykládat pouhou skutečnost, že existuje sekundární unijní právo, jako odůvodnění opravňující ji k nezohlednění závazků přijatých v rámci dohody o přidružení.

- 26 V rámci druhé výtky žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení porušuje čl. 33 písm. a) základního antisubvenčního nařízení, jelikož zavádí vyrovnávací cla na dovozy „pocházející“ z Maroka, a tak vylučuje použití zvláštních pravidel stanovených v dohodě o přidružení.
- 27 V rámci třetí výtky žalobkyně uvádí, že napadené prováděcí nařízení je stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci, jelikož jeho jediným cílem je vyhnout se postupu zvláště upravenému v oblasti státní podpory článkem 36 a následujícími dohody o přidružení. Podle ní uvedené prováděcí nařízení uvádí, že měla prospěch z přenášení subvencí obdržených jejími přidruženými dodavateli surovin. Domnívá se, že konstatováním toho, že došlo k poskytnutí veřejných podpor nebo subvencí v její prospěch, měla tak Komise uplatnit článek 36 dohody o přidružení. Z toho vyvozuje, že se Komise tím, že se tomuto postupu vyhnula a místo toho jednostranně přijala toto prováděcí nařízení ukládající nápravná opatření z důvodu, že byla příjemcem „veřejných podpor“, dopustila zneužití pravomoci.
- 28 Nakonec v tomto ohledu žalobkyně dodává, že i když cílem, který Komise sledovala přijetím napadeného prováděcího nařízení, je zajistit účinnost opatření uložených na dovozy textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny, nic to nemění na tom, že toto prováděcí nařízení ukládá cla a poplatky s rovnocenným účinkem na dovozy textilií ze skleněných vláken pocházejících z Maroka v rozporu s článkem 9 dohody o přidružení a článkem 33 základního antisubvenčního nařízení.
- 29 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.

1. Úvodní poznámky

a) K dohodě o přidružení

- 30 Evropsko-středomořská dohoda zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Marockým královstvím na straně druhé byla uzavřena v Bruselu dne 26. února 1996 a schválena jménem Evropských společenství rozhodnutím Rady a Komise 2000/204/ES, ESUO ze dne 24. ledna 2000 o uzavření Evropsko-středomořské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Marockým královstvím na straně druhé (Úř. věst. 2000, L 70, s. 1; Zvl. vyd. 11/33, s. 175). V souladu s jejím článkem 96 vstoupila uvedená dohoda v platnost dne 1. března 2000, jak vyplývá z informace zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. 2000, L 70, s. 228).
- 31 Podle jejího čl. 1 odst. 1 dohoda zakládá přidružení mezi Evropským společenstvím a Evropským společenstvím uhlí a oceli (dále v dohodě o přidružení s Marokem společně nazývány jako „Společenství“) a jeho členskými státy na jedné straně a Marockým královstvím na straně druhé.
- 32 Cílem dohody o přidružení je podle jejího čl. 1 odst. 2 druhé odrážky mimo jiné stanovit „podmínky pro postupnou liberalizaci trhu nebo obchodu se zbožím, službami a kapitálem“.

- 33 Článek 6 dohody o přidružení, obsažený v hlavě II této dohody, týkající se volného pohybu zboží, tak stanoví, že „[b]ěhem přechodného období, které bude trvat maximálně dvanáct let počínaje dnem vstupu této dohody v platnost, Společenství a Maroko postupně vytvoří oblast volného obchodu v souladu s ustanoveními této dohody a ustanoveními Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 a jiných mnohostranných dohod o obchodu se zbožím připojených k Dohodě o zřízení Světové obchodní organizace [...]“.
- 34 Za tímto účelem článek 9 dohody o přidružení, který se podle nadpisu kapitoly I hlavy II této dohody použije na průmyslové výrobky, stanoví, že „[v]ýrobky pocházející z Maroka budou dováženy do Společenství bez cel a poplatků s rovnocenným účinkem“.
- 35 Jak je upřesněno v článku 29 dohody o přidružení, pojem „původní produkty“ pro účely provádění hlavy II uvedené dohody a související metody správní spolupráce jsou definovány v protokolu č. 4 téže dohody.
- 36 V kapitole II hlavy IV dohody o přidružení, nadepsané „Hospodářská soutěž a jiná hospodářská ustanovení“, čl. 36 odst. 1 stanoví, že „[p]okud mohou ovlivnit obchod mezi Společenstvím a Marokem, jsou s řádným fungováním této dohody neslučitelné: [...] jakákoli veřejná podpora, která narušuje nebo hrozí, že naruší hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňuje určité podniky nebo výrobu určitého zboží, s výjimkou případů, uvedených ve Smlouvě o založení Evropského společenství uhlí a oceli“.

b) K unijní právní úpravě v oblasti obcházení antisubvenčních opatření

- 37 Unijní právní úprava v oblasti obcházení antisubvenčních opatření, která je stanovena v článku 23 základního antisubvenčního nařízení, umožňuje orgánům za určitých podmínek rozšířit vyrovnávací cla, jež uložily na dovoz výrobku pocházejícího ze třetí země, na dovoz obdobných výrobků pocházejících zejména z jiné třetí země, s cílem zabránit obcházení antisubvenčních opatření.
- 38 Konkrétně článek 23 základního antisubvenčního nařízení, nadepsaný „Obcházení“, zní následovně:

„1. Vyrovnávací cla uložená na základě tohoto nařízení mohou být rozšířena na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, ze třetích zemí nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření.

2. Vyrovnávací cla, která nesmějí převýšit zbytkové vyrovnávací clo uložené v souladu s čl. 15 odst. 2, mohou být rozšířena na dovoz od společností, které využívají individuální cla v zemích, které jsou předmětem opatření, jestliže dochází k obcházení platných opatření.

3. Obcházením se rozumí změna obchodních toků mezi třetími zeměmi a Unií nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a Unií způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku, a že subvence nadále zvýhodňují dovážené obdobné výrobky nebo jejich části.

Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v prvním pododstavci zahrnují mimo jiné:

- a) mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti;
 - b) zaslání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí;
 - c) případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do Unie prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky.“
- 39 Z bodu 18 odůvodnění základního antisubvenčního nařízení vyplývá, že toto ustanovení bylo přijato z důvodu, že „[i] když dohoda o subvencích neobsahuje žádná ustanovení o obcházení vyrovnávacích opatření, je takové obcházení možné obdobnými, byť ne totožnými, způsoby, jako je tomu u antidumpingových opatření“. Za současné hospodářské situace vyznačující se rostoucí globalizací mezinárodního obchodu, která podnikům stále častěji nabízí možnost přemístit výrobu zboží do jiných zemí, je totiž stále důležitější, aby Unie disponovala nástroji na ochranu obchodu, které jsou způsobilé účinně reagovat na výzvy, které takové obchodní prostředí přináší, a to zajištěním účinné ochrany výrobního odvětví Unie před dovozy subvencovaných výrobků. Mezi těmito nástroji hrají podstatnou roli při zajištění účinnosti vyrovnávacích opatření přijatých Uní pravidla proti obcházení (v tomto smyslu a obdobně viz stanovisko generálního advokáta G. Pitruzzelly ve věci Komise v. Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, EU:C:2019:303, body 1 a 73).

2. K opodstatněnosti prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení dohody o přidružení, porušení čl. 33 písm. a) základního antisubvenčního nařízení a zneužití pravomoci z důvodu, že napadené prováděcí nařízení ukládá vyrovnávací cla na textilie ze skleněných vláken, které žalobkyně vyváží do Unie, aniž byl zohledněn jejich marocký preferenční původ

- 40 V projednávané věci je třeba za účelem odpovědi na tento žalobní důvod v podstatě určit, zda Komise mohla použít pravidla proti obcházení stanovená v článku 23 základního antisubvenčního nařízení k rozšíření vyrovnávacího cla, které uložila na dovoz výrobku pocházejícího ze třetí země (a sice v projednávané věci z Číny), na dovoz obdobných výrobků zejména z jiné země (a sice v projednávané věci z Maroka) bez ohledu na skutečnost, že Unie s Marockým královstvím podepsala dohodu o přidružení.
- 41 V první řadě je třeba uvést, jak bylo zdůrazněno v bodě 37 výše, že článek 23 základního antisubvenčního nařízení umožňuje orgánům za určitých podmínek rozšířit vyrovnávací cla, jež uložily na dovoz výrobku pocházejícího ze třetí země, na dovoz obdobných výrobků pocházejících zejména z jiné třetí země, s cílem zabránit obcházení antisubvenčních opatření.
- 42 Kromě toho je podle judikatury jediným cílem nařízení o rozšíření vyrovnávacího cla zajistit jeho účinnost a zabránit tomu, aby bylo obcházeno, a že opatření, kterým se rozšiřuje konečné vyrovnávací clo, je tudíž pouze doplněním původního aktu, kterým bylo toto clo, jež chrání účinné uplatňování konečných opatření, uloženo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Komise v. Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, EU:C:2019:717, bod 96 a citovaná judikatura).

- 43 Ve druhé řadě je třeba zdůraznit, jak vyplývá ze znění ustanovení uvedených v bodech 31 až 34 výše, že cílem dohody o přidružení je postupně vytvořit oblast volného obchodu mezi Unií a Marokem. Tato dohoda byla totiž uzavřena s cílem podpořit volný pohyb zboží mezi Unií a Marokem zejména odstraněním cel a poplatků s rovnocenným účinkem.
- 44 Dohoda o přidružení a článek 23 základního antisubvenčního nařízení jsou tedy dvěma nástroji obchodní politiky Unie, které sledují odlišné účely a logiku. Prvně uvedený nástroj je totiž nástrojem spolupráce, jehož cílem je podpora volného pohybu zboží pocházejícího z Maroka v Unii, druhý je nástrojem na ochranu obchodu, jehož cílem je postihovat nekalé obchodní praktiky, které mohou poškodit účinnost již platných antisubvenčních opatření vůči třetím zemím.
- 45 Vzhledem k tomu, že měla Komise za to, že skupina PGTEX zavedla v Maroku praxi, jejímž cílem bylo obejít vyrovnávací clo uložené prováděcím nařízením 2020/776 na dovoz textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny, rozšířila napadeným prováděcím nařízením uvedené vyrovnávací clo na textilie ze skleněných vláken zasílané z Maroka. Kromě toho takto rozšířené clo, jehož jediným cílem je zajistit účinnost vyrovnávacího cla uloženého Čínské lidové republice, nelze odlišit od posledně uvedeného cla, vůči němuž je jeho vedlejším prvkem (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2005, Jersey Produce Marketing Organisation, C-293/02, EU:C:2005:664, bod 70).
- 46 Napadeným prováděcím nařízením se tak Komise zaměřuje na čínské společnosti skupiny PGTEX, aby jim vzhledem k tomu, že Marocké království uzavřelo s Unií dohodu o přidružení, zabránila využívat území Maroka za účelem vyhnout se vyrovnávacímu clu uloženému na čínské dovozy textilií ze skleněných vláken.
- 47 V tomto smyslu je třeba poznamenat, že dohoda o přidružení neobsahuje ustanovení, která by zakazovala, aby jedna ze stran uvedené dohody přijala opatření proti obcházení. Proto v případě takového počínání, jako je počínání uvedené v bodě 46 výše, tato dohoda nebrání Unii ověřit, zda jsou splněny všechny podmínky pro použití článku 23 základního antisubvenčního nařízení, a poté, pokud je zjištěno, že uvedené podmínky jsou skutečně splněny, použít opatření proti obcházení za účelem zabránit uvedenému počínání.
- 48 Odlišný výklad by mohl zbavit Unii nástroje na ochranu obchodu, který má zásadní význam pro zajištění účinné ochrany výrobního odvětví Unie, a přeměnit Maroko na „svobodné pásmo“, v němž by obchodníci mohli všemožně obcházet antisubvenční opatření, což by v projednávané věci bylo v rozporu se vzájemnými závazky přijatými Marockým královstvím a Unií v dohodě o přidružení.
- 49 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba konstatovat, že Komise mohla použít pravidla proti obcházení stanovená v článku 23 základního antisubvenčního nařízení, a tudíž zamítnout první žalobní důvod.

B. Ke třetímu až pátému žalobnímu důvodu

- 50 Tyto žalobní důvody se týkají posouzení podmínek pro použití článku 23 základního antisubvenčního nařízení v projednávané věci.

- 51 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 32 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, že v souladu s čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení zkoumala Komise, pokud jde o existenci obcházení v projednávaném případě, postupně následující:
- zda došlo ke změně obchodních toků mezi třetími zeměmi (tedy Čínou, Egyptem a Marokem) a Unii (což představuje první podmínku);
 - zda je tato změna způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod (což představuje druhou podmínku);
 - zda existují důkazy o újmě nebo o tom, že byly nápravné účinky cla mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku (což představuje třetí podmínku) a zda se na dovážený obdobný výrobek nebo jeho části stále vztahovala subvence (což představuje čtvrtou podmínku).
- 52 V projednávané věci Komise v bodě 33 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvedla, že „[v] čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního [antisubvenčního] nařízení nejsou konkrétně uvedeny montážní operace jako praktiky, zpracovatelské postupy nebo práce, které představují obcházení“, ale že „[tento pododstavec] výslovně používá výraz „mimo jiné“, což znamená, že obsahuje nevyčerpávající seznam možných praktik obcházení“ a že „[v] důsledku toho se [uvedený pododstavec] vztahuje i na jiné praktiky obcházení, které nejsou v daném článku výslovně uvedeny, například montážní operace. Vzhledem k tomu, že důkazy poskytnuté [...] v žádosti [o zahájení šetření] poukazovaly na montážní operace v Maroku, Komise [při posuzování druhé dotčené podmínky] analyzovala, zda byla obdobně splněna kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 [nařízení (EU) 2016/1036], zejména, zda montáž začala nebo se značně zvýšila po zahájení antisubvenčního šetření nebo těsně před jeho zahájením[,] zda použité díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření, [...] zda díly představují 60 % či více celkové hodnoty částí smontovaného výrobku a zda přidaná hodnota dílů přidaných během montáže nebo kompletace byla vyšší než 25 % výrobních nákladů.“
- 53 V projednávané věci žalobkyně nezpochybňuje posouzení první ani třetí podmínky, které jsou uvedeny v bodě 51 výše. Naproti tomu zpochybňuje posouzení druhé a čtvrté podmínky, které jsou uvedeny v témže bodě.

1. Úvodní poznámky

- 54 Je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření mají unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomoc. Co se týče soudního přezkumu takového posouzení, musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Maxcom v. Chin Haur Indonesia, C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P, EU:C:2017:61, bod 54 a citovaná judikatura).

2. K opodstatněnosti třetího žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení

vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, jakož i z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu

- 55 Projednávaný žalobní důvod se v zásadě skládá ze dvou částí.
- 56 V rámci první části žalobkyně, stejně jako vedlejší účastnice na její podporu, nejprve tvrdí, že napadené prováděcí nařízení je založeno na zjevně nesprávných posouzeních a porušuje čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise dospěla k závěru, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod.
- 57 Zprvce žalobkyně tvrdí, že v průběhu šetření obcházení vyrovnávacích opatření dlouze vysvětlila a prokázala, že zřízení jejího výrobního závodu v Maroku bylo opodstatněné a hospodářsky odůvodněné. Podle ní plyne zřízení tohoto závodu zejména z dlouhodobého plánu na rozšíření skupiny PGTEX, jejíž je součástí. Tento plán stanoví [důvěrné]¹. Žalobkyně má za to, že Komise použila čistě časovou souvislost, aby odmítla jasné a přesvědčivé důkazy o tom, že rozhodnutí zřídit výrobní závod v Maroku bylo založeno na hospodářských a logistických aspektech, a nikoli na zahájení antidumpingového a antisubvenčního šetření. Žalobkyně dodává, že Komise rovněž nezohlednila důkazy, které předložila k vysvětlení, že zřízení jejího výrobního závodu v Maroku bylo opožděno [důvěrné].
- 58 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že její výrobní závod byl sice zřízen v Maroku v říjnu 2019, avšak procesu jeho zřízení předcházelo několik předběžných fází, což dokazuje, že k rozhodnutí o zřízení uvedeného výrobního závodu došlo dlouho před zahájením celého šetření a že cílem ani účelem tohoto zřízení nebylo obcházení unijních obchodních ochranných opatření. Konkrétně tvrdí, že rozhodnutí o zřízení výrobního závodu bylo přijato v Maroku [důvěrné].
- 59 Zatřetí žalobkyně uvádí, že Komise pochybila, když odmítla argument vedlejší účastnice na její podporu, podle kterého byl její výrobní závod v Maroku zřízen, aby sloužil [důvěrné]. Dodatečná dokumentace totiž potvrzuje, že diskuse o zřízení závodu v Maroku probíhaly již v měsíci [důvěrné] zejména za účelem zajištění dodávek pro významného místního zákazníka. Žalobkyně rovněž upřesňuje, že během slyšení o OID dne 10. ledna 2021 vysvětlila, že umístění závodu v Maroku mělo za cíl reagovat na zvýšení poptávky v [důvěrné] a že sledované období odpovídalo fázi zahájení a že tato fáze byla ovlivněna pandemií covidu-19, která způsobila zpoždění v procesu auditu kvalifikace a auditu závodu v Maroku.
- 60 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení je nesprávné, když tvrdí, že výroční zpráva společnosti PGTEX China za rok 2019 výslovně potvrzuje, že případné uložení antidumpingového cla bylo důvodem pro zřízení jejího výrobního závodu v Maroku. Podle ní uvedená zpráva uvádí, že její výrobní závod byl zřízen s cílem nejen „aktivně reagovat na antidumpingové šetření EU proti [Čínské lidové republice]“, ale také s cílem „optimalizovat a přizpůsobit svou strategii internacionalizace, konsolidovat a zvýšit podíl výrobků na trhu v Evropě a ve Spojených státech, uspokojit poptávku zákazníků a chránit [dodávky] zákazníků[m]“. Tato zpráva tedy neodkazuje na „obcházení“, ale na „opatření“ přijatá v reakci na antidumpingové šetření, odůvodněná „strategií internacionalizace“, „poptávkou zákazníků“ a vůlí

¹ – Skryté důvěrné údaje.

„chránit dodávky zákazníkům“. Žalobkyně tvrdí, že cílem dotčené zprávy je ujistit investory a sdělit jim, že se jí antidumpingová nebo vyrovnávací opatření netýkají, neboť skupina PGTEX již plánovala obsluhovat trh Unie prostřednictvím závodu v Maroku.

- 61 V tomto ohledu vedlejší účastnice na podporu žalobkyně dodává, že z části věty „pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod“, uvedené v článku 23 základního antisubvenčního nařízení, vyplývá, že uložení cla musí být hlavním důvodem, ne-li jediným důvodem, dotčené praktiky, zpracovatelského postupu nebo práce. Nestačí totiž, že uložení cla je jedním z důvodů praktiky, zpracovatelského postupu nebo práce. Je třeba prokázat, že jiné možné hospodářské příčiny nebo důvody nejsou dostatečné, takže uložení cla je hlavním důvodem praktiky, zpracovatelského postupu nebo práce.
- 62 Vedlejší účastnice na podporu žalobkyně dále tvrdí, že žalobkyně není jediným podnikem, který se usadil v Maroku za účelem zajišťování dodávek výrobcům lopatek pro větrné turbíny. Podle ní dovozy pocházející z Maroka do Unie nepodléhají díky dohodě o přidružení clu, zatímco na dovozy textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny se vztahují smluvní cla, která mohou dosáhnout až 7 %. Maroko je proto vhodnější pro výrobu a vývoz textilií ze skleněných vláken do Unie než Čína. Z tohoto důvodu ke zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku došlo nezávisle na zahájení antisubvenčního šetření, a to proto, aby žalobkyně mohla reagovat na stále větší poptávku po textiliích ze skleněných vláken v Maroku a zajišťovat dodávky do Unie, aniž by podléhala smluvním clům. Podle vedlejší účastnice řízení na podporu žalobkyně tedy existuje jiné dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod než uložení cla na zřízení závodu žalobkyně v Maroku, jelikož tento závod byl zřízen, i když ještě nebylo zahájeno antisubvenční šetření týkající se dovozu textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny.
- 63 V rámci druhé části žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení porušuje právo na řádnou správu, jelikož Komise pečlivě a nestranně nepřezkoumala všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, a zejména, jelikož zaprvé odmítla zohlednit dokumenty prokazující, že zřízení jejího závodu v Maroku bylo plánováno dlouho před zahájením antidumpingového nebo vyrovnávacího šetření, zadruhé odmítla připomínky marockých orgánů, že kontakty s uvedenými orgány probíhaly již od [důvěrné], a tudíž předcházely zahájení jakéhokoli šetření, zatřetí odmítla argumenty vedlejší účastnice na podporu žalobkyně, jakož i další důkazy ze spisu prokazující, že její závod v Maroku byl vytvořen, aby sloužil [důvěrné], a začtvrté správně neanalyzovala výroční zprávu společnosti PGTEX China za rok 2019.
- 64 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 65 Před postupným zkoumáním obou částí tohoto žalobního důvodu je třeba připomenout, jak byla druhá podmínka pro zjištění obcházení (viz bod 50 výše) v projednávaném případě posouzena Komisí. Zvláště je třeba stručně uvést body odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, ve kterých měla Komise za to, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod.

a) K posouzení neexistence jiného dostatečného opodstatnění nebo hospodářského důvodu pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku, než je uložení vyrovnávacích cel v napadeném prováděcím nařízení

- 66 Poté, co v bodě 61 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení konstatovala, že „[n]árůst vývozu textilií ze skleněných vláken z Maroka do Unie představuje změnu obchodních toků mezi Marokem a Uní ve smyslu čl. 23 odst. 3 základního [antisubvenčního] nařízení spolu

s významným nárůstem čínského vývozu pramenců skleněných vláken do Maroka v roce 2020 ve srovnání s rokem 2019“, Komise v bodě 62 odůvodnění uvedeného prováděcího nařízení připomněla, že „[p]odle čl. 23 odst. 3 základního [antisubvenčního] nařízení musí být změna obchodních toků způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod“.

- 67 Komise tedy přezkoumala druhou podmínku nezbytnou k prokázání existence obcházení, pokud šlo o zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku.
- 68 V tomto ohledu Komise v bodě 64 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení konstatovala, že „[p]odle podání marockých orgánů [...] byl první kontakt se skupinou PGTEX ohledně zřízení závodu v Maroku uskutečněn dne 20. března 2019, tedy měsíc po zahájení [...] antidumpingového šetření [...] a dva měsíce před zahájením [...] antisubvenčního šetření“, že „[žalobkyně] byla zřízena dne 2. října 2019, tedy přibližně pět měsíců po zahájení antisubvenčního šetření“ a že „[t]ato časová shoda [vedla Komisi k závěru], že důvodem založení [žalobkyně] bylo možné uložení cel“.
- 69 V bodě 65 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise dodala, že „[n]a základě předloženého seznamu prodejů [žalobkyně] během roku 2020 směřoval veškerý prodej na vývoz [žalobkyně] na trh Unie, zatímco na [marockém] trhu byla v roce 2020 prodána pouze malá část její výroby“ a že „[k]romě toho byl veškerý její prodej na vývoz v roce 2020 pro odběratele v Unii, kterým v minulosti dodávala společnost PGTEX China“. To vedlo Komisi k závěru, že „důvodem pro založení [žalobkyně] bylo možné uložení cel“, což „[v]ýslovně [...] potvrdila výroční zpráva společnosti PGTEX China za rok 2019“.
- 70 Navíc v bodě 67 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise odmítla argument skupiny PGTEX, podle něhož pro založení žalobkyně existovalo dostatečné opodstatnění a hospodářský důvod. V tomto ohledu zejména uvedla, že „z dokumentace, kterou skupina PGTEX předložila dne 15. října 2021, vyplývá, že [uvedená] skupina již dlouho před zahájením [antisubvenčního] šetření posuzovala, ve které zemi má založit společnost“ a že „[b]ly zvažovány různé potenciální země, včetně Maroka“. Podle Komise skutečností však zůstává, že žalobkyně „byla s konečnou platností založena dne 2. října 2019, tedy přibližně sedm měsíců po zahájení [uvedeného šetření]“, že „[t]ato časová shoda naznačovala, že důvodem pro založení [žalobkyně] bylo [toto šetření]“, že „[t]ato skutečnost byla také potvrzena prohlášením marockých orgánů, v němž se uvádí, že k jejich kontaktům se společností PGTEX za účelem zřízení závodu došlo dne 20. března 2019, což bylo bezprostředně po zahájení [dotčeného] šetření“ a že se tak „[p]rokázalo [...], že k formálním kontaktům s marockými orgány za účelem založení společnosti v Maroku došlo v březnu 2019, tedy těsně po zahájení [této šetření]“.
- 71 Konečně v bodě 69 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise odmítla argument vedlejší účastnice na podporu žalobkyně, podle kterého skupina PGTEX zřídila svůj marocký závod pro potřeby [důvěrné], a že tedy měla pro toto zřízení jiný hospodářský důvod než vyhnout se vyrovnávacím clům. V tomto ohledu Komise odkázala na důkazy o tom, že pro uvedené zřízení kromě vyrovnávacích cel neexistuje hospodářský důvod, jako je výroční zpráva společnosti PGTEX China za rok 2019, a dále zdůraznila, že veškerý prodej žalobkyně na vývoz byl do Unie a na marockém trhu byla prodána pouze malá část její výroby.

72 S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěla Komise v bodě 70 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení k závěru, že „šetření [obcházení vyrovnávacích opatření] neodhalilo dostatečné opodstatnění ani hospodářský důvod pro zřízení závodu na výrobu textilií ze skleněných vláken v Maroku, kromě toho, že bylo možné vyhnout se placení platných [vyrovnávacích] cel“.

b) K první části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise dospěla k závěru, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod

73 Žalobkyně zpochybňuje závěr uvedený v bodě 70 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení (viz bod 72 výše), když v podstatě tvrdí, že během šetření dlouze vysvětlila a prokázala, že zřízení jejího výrobního závodu v Maroku bylo hospodářsky odůvodněno a opodstatněno jinými důvody, než je snaha o obcházení platných obchodních ochranných opatření. Podle žalobkyně použila Komise čistě časovou souvislost, aby odmítla jasné a přesvědčivé důkazy o tom, že rozhodnutí zřídit výrobní závod v Maroku bylo založeno na hospodářských a logistických aspektech, a nikoli na zahájení antisubvenčního šetření.

74 Pokud jde o datum zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku, je třeba v první řadě uvést, jak správně tvrdí Komise, že důkazy poskytnuté žalobkyní, a sice e-maily mezi společnostmi PGTEX, CP a zákazníky mezi [důvěrné], ukazují, jak ostatně uznává sama žalobkyně, že Maroko, jakož i jiné země bylo zvažováno jako potenciální lokalita pro zřízení závodu. Jak přitom potvrdila žalobkyně na jednání, z této korespondence nevyplývá, že skutečné rozhodnutí o zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku bylo přijato mezi [důvěrné], tedy před zahájením antisubvenčního šetření. Stejně tak korespondence mezi vedoucími představiteli CPIC po návštěvě Maroka v [důvěrné] nenaznačuje, že rozhodnutí o zřízení takového výrobního závodu v Maroku bylo přijato v [důvěrné]. Zejména je třeba poznamenat, že „studie proveditelnosti“ předložená v příloze k dodatečné dokumentaci ze dne [důvěrné] je pouze interní zprávou týkající se schůzí hodnotících investice společnosti CPIC v Maroku. Z tohoto dokumentu nevyplývá, že rozhodnutí o zřízení tohoto výrobního závodu v Maroku bylo přijato v té době.

75 Ve druhé řadě z vyjádření marockých orgánů jasně vyplývá, že „[žalobkyně] byla založena v říjnu 2019“. Uvedené orgány sice zdůrazňují, že stejně jako každému založení společnosti procesu zřízení výrobního závodu „předcházelo několik předběžných fází, jako jsou studie proveditelnosti, které prokazují, že rozhodnutí o umístění závodu společnosti PGTEX bylo přijato dlouho před uložením opatření a jeho cílem ani účelem nebylo obejít obchodní ochranná opatření [v Unii]“, nicméně upřesňují, že „ke kontaktu mezi společnostmi PGTEX a [jimi] za účelem umístění závodu společnosti PGTEX v Maroku došlo dne 20. března 2019, tedy ihned po [zahájení antidumpingového šetření]“. Komise se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když v bodě 67 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení konstatovala, že „k formálním kontaktům s [týmiž] orgány za účelem založení společnosti v Maroku došlo v březnu 2019, tedy těsně po zahájení [uvedeného] šetření“.

76 Ve třetí řadě argumenty žalobkyně vysvětlující, z jakého důvodu bylo zřízení jejího výrobního závodu v Maroku odloženo až do října 2019 (viz bod 57 výše), pouze potvrzují závěr Komise, že tento výrobní závod byl dokončen pět měsíců po zahájení antisubvenčního šetření.

- 77 Jak tedy Komise správně konstatovala v bodě 67 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, existuje časová shoda mezi zahájením antisubvenčního šetření a zřízením výrobního závodu žalobkyně v Maroku. Taková časová shoda přitom podle judikatury může odůvodnit domněnku, podle které zřízení výrobního závodu v zemi, z níž je zboží vyváženo, má za cíl vyhnout se uplatnění opatření obchodní politiky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 1989, *Brother International*, C-26/88, EU:C:1989:637, bod 29).
- 78 Z judikatury rovněž vyplývá, že v případě takové časové shody je tedy na dotčeném hospodářském subjektu, aby prokázal jiný rozumný důvod pro zřízení výrobního závodu v zemi, ze které je zboží vyváženo, než je snaha vyhnout se důsledkům vyplývajícím z dotčených opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 1989, *Brother International*, C-26/88, EU:C:1989:637, bod 29).
- 79 V tomto ohledu žalobkyně v podstatě tvrdí, že zřízení jejího výrobního závodu v Maroku mělo za cíl provedení dlouhodobého plánu na rozšíření skupiny PGTEX, jejíž je součástí, [důvěrné]. Cílem tohoto zřízení je konkrétně zajišťovat dodávky významnému místnímu zákazníkovi a obecněji reagovat na zvýšení poptávky [důvěrné]. Komise se tudíž tím, že odmítla argument vedlejší účastnice na podporu žalobkyně, podle kterého uvedená skupina zřídila svůj marocký závod, aby sloužil [důvěrné], dopustila pochybení.
- 80 Kromě toho žalobkyně za účelem prokázání tvrzení uvedených v bodě 79 výše odkazuje na svou korespondenci se společností CPIC a se zákazníky, jakož i na předložení plánu na rozšíření skupiny PGTEX týkajícího se [důvěrné] k dodatečné dokumentaci a na prezentaci ke slyšení o OID dne 10. ledna 2021.
- 81 V tomto ohledu je však třeba uvést, že korespondence připojená žalobkyní k dodatečné dokumentaci neobsahuje žádný odkaz na skutečný plán na rozšíření skupiny PGTEX [důvěrné]. Jak bylo totiž uvedeno v bodě 74 výše, tato korespondence pouze prokazuje, že Maroko, jakož i jiné země bylo zvažováno jako potenciální lokalita pro zřízení závodu.
- 82 Dále i za předpokladu, že by předložení plánu na rozšíření skupiny PGTEX [důvěrné] mohlo prokázat, že byl tento plán skutečně uskutečněn, nestačí to k prokázání, že se takový plán vztahoval na Maroko. Žalobkyně totiž nepředložila žádný dokument týkající se projektu na rozšíření uvedené skupiny do Maroka. Jak bylo potvrzeno na jednání, prezentace ke slyšení o OID ze dne 10. ledna 2021, která ani zdaleka neprokazuje uskutečnění dotčeného plánu, obsahuje pouhé nepodložené tvrzení žalobkyně, že její založení [důvěrné].
- 83 Je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňuje důkazy, ze kterých Komise vycházela při odmítnutí argumentu, podle něhož skupina PGTEX zřídila svůj marocký závod, aby sloužil [důvěrné] trhu. Žalobkyně zejména nezpochybňuje zjištění uvedené v bodě 65 napadeného prováděcího nařízení, podle něhož „[n]a základě předloženého seznamu [jejích] prodejů [...] během roku 2020 směřoval veškerý [její] prodej na vývoz [...] na trh Unie, zatímco na [marockém] trhu byla v roce 2020 prodána pouze malá část její výroby“.
- 84 Stejně tak tvrzení žalobkyně, že výroční zpráva společnosti PGTEX China za rok 2019 uvádí, že její výrobní závod v Maroku byl zřízen s cílem nejen „aktivně reagovat na antidumpingové šetření EU proti [Čínské lidové republice]“, ale také s cílem „optimalizovat a přizpůsobit svou strategii internacionalizace“, není v rozporu se zjištěním Komise, podle kterého bylo o zřízení uvedeného výrobního závodu rozhodnuto s cílem aktivně reagovat na unijní antidumpingové šetření vedené

proti [Čínské lidové republice]. Toto tvrzení nemůže stačit k prokázání jiného rozumného důvodu, proč byla žalobkyně založena v Maroku, než je snaha vyhnout se dotčeným antisubvenčním opatřením, v souladu s judikaturou citovanou v bodě 78 výše.

- 85 Je tedy třeba konstatovat, že se žalobkyni nepodařilo zpochybnit závěr Komise uvedený v bodě 70 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, podle něhož „šetření [obcházení vyrovnávacích opatření] neodhalilo dostatečné opodstatnění ani hospodářský důvod pro zřízení závodu na výrobu textilií ze skleněných vláken v Maroku, kromě toho, že bylo možné vyhnout se placení platných [vyrovnávacích] cel“.
- 86 V důsledku toho žalobkyně nemůže Komisi vytýkat, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, ani že porušila čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení.
- 87 První část třetího žalobního důvodu musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.

c) K druhé části, vycházející z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu

- 88 Žalobkyně Komisi vytýká, že pečlivě a nestranně nepřezkoumala všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v oblasti obchodních ochranných opatření, v níž mají unijní orgány širokou posuzovací pravomoc (viz bod 54 výše) má dodržování záruk přiznaných unijním právním řádem ve správních řízeních o to zásadnější význam. Mezi těmito zárukami figuruje zvláště povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, JBF RAK v. Rada, T-555/10, nezveřejněný, EU:T:2012:262, bod 112 a citovaná judikatura).
- 89 V tomto ohledu z analýzy první části třetího žalobního důvodu vyplývá, zaprvé že dokumenty poskytnuté žalobkyní, ani vyjádření marockých orgánů neprokazují, že zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku bylo plánováno dlouho před zahájením antisubvenčního šetření proti Čínské lidové republice, zadruhé že Komise mohla, aniž se dopustila pochybení, odmítnout argument vedlejší účastnice na podporu žalobkyně, podle něhož skupina PGTEX zřídila svůj marocký závod, aby sloužil [*důvěrné*] trhu, a že tedy pro toto zřízení neexistoval jiný hospodářský důvod než snaha vyhnout se platným vyrovnávacím clům, a zatřetí Komise provedla správnou analýzu výroční zprávy společnosti PGTEX China za rok 2019.
- 90 Za těchto podmínek se žalobkyně nemůže platně dovolávat nesplnění povinnosti Komise pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu.
- 91 Je tudíž třeba zamítnout tuto část, jakož i třetí žalobní důvod v celém rozsahu.

3. K opodstatněnosti čtvrtého žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení, porušení práva na řádnou správu a zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení, jakož i porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise dospěla k závěru, že výrobní proces provedený žalobkyní v Maroku představuje montáž

- 92 Tento žalobní důvod se člení na tři části.

93 V rámci první části žalobkyně v podstatě zpochybňuje zahrnutí pojmu „montáž“ uvedeného v článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21, dále jen „základní antidumpingové nařízení“), do působnosti čl. 23 odst. 3 druhého pododstavce základního antisubvenčního nařízení. V rámci druhé části se v projednávaném případě snaží zpochybnit existenci montáže v Maroku ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení. V rámci třetí části zpochybňuje posouzení kritéria přidané hodnoty uvedeného v čl. 13 odst. 2 písm. b) posledně uvedeného nařízení, které učinila Komise.

a) K první části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise použila per analogiam pojem „montáž“ uvedený v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení

94 V první řadě žalobkyně, stejně jako vedlejší účastnice řízení na její podporu, tvrdí, že rozdíl mezi zněním čl. 23 odst. 3 druhého pododstavce základního antisubvenčního nařízení, který nezmiňuje montáž, a čl. 13 odst. 1 čtvrtým pododstavcem základního antidumpingového nařízení, ve kterém je uvedena operace výslovně zmíněna, nevyplývá z pouhého vynechání a není bez významu. Podle žalobkyně, pokud by unijní normotvůrce chtěl, aby praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení zahrnovaly montáž, výslovně by to uvedl, jak učinil v čl. 13 odst. 1 čtvrtém pododstavci základního antidumpingového nařízení. Toto vědomé vynechání by proto mělo být považováno za překážku závěru, že vyrovnávací opatření mohou být „obcházena“ prostřednictvím montáží.

95 Kromě toho podle žalobkyně skutečnost, že čl. 23 odst. 3 druhý pododstavec základního antisubvenčního nařízení používá výraz „mimo jiné“, neznamená, že se toto ustanovení může vztahovat na údajné praktiky obcházení vyplývající z montáží. Toto nařízení a základní antidumpingové nařízení byla přijata na návrh Komise téhož dne. Kromě toho Evropský parlament jmenoval pro oba právní předpisy téhož zpravodaje a na úrovni Rady bylo za oba předpisy odpovědné stejné předsednictví. V každém případě podle žalobkyně rozdíl mezi pravidly antidumpingového a antisubvenčního obcházení vychází z jediného nařízení, které změnilo dřívější základní antidumpingová a antisubvenční pravidla, a sice nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, a nařízení (ES) č. 2026/97 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2004, L 77, s. 12; Zvl. vyd. 11/10, s. 150). Tento rozdíl je tedy třeba zohlednit.

96 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že by rozšíření působnosti vyrovnávacích cel z důvodu montáží určujících původ vedlo k uplatnění takových cel na subvence, které nebyly poskytnuty ani zemí původu, ani zemí vývozu. Podle ní napadené prováděcí nařízení ukládá vyrovnávací cla například na výrobky, které byly subvencovány Čínou spíše než zemí jejich původu a vývozu, a sice Marokem.

97 Právní požadavek, podle kterého musí být subvence poskytovány zemí původu nebo vývozu, aby byly vyrovnány, sám o sobě odůvodňuje odlišná znění čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení a čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení. Mírné změny, překládky nebo reorganizace prodejních kanálů v zemi, na kterou se vztahují opatření (tedy praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce spojené s obcházením, na které se vztahuje jak základní antisubvenční nařízení, tak základní antidumpingové nařízení), na rozdíl od montáží

(tedy praktik, zpracovatelských procesů nebo prací spojených s obcházením, na které se vztahuje pouze základní antidumpingové nařízení) údajně nemají za následek změnu v zemi původu nebo vývozu výrobků.

- 98 Různá znění čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení a čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení jsou tedy rovněž odůvodněna odlišnými cíli obou nástrojů, což znamená, že pravidlo týkající se montáží stanovené v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení nelze *per analogiam* uplatnit na čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení.
- 99 Pouhá skutečnost, že cílem ustanovení proti obcházení je zajistit účinnost opatření, však neumožňuje Komisi ani Tribunálu, aby se stavěly do role unijního normotvůrce a změnily znění základního antisubvenčního nařízení tak, že do něj zahrnou montáž. Existuje důvod, proč se na tyto operace nevztahuje čl. 23 odst. 3 druhý pododstavec základního antisubvenčního nařízení, a to skutečnost, že na rozdíl od toho, co je uvedeno v článku 13 základního antidumpingového nařízení, nelze správně použít kritéria dílů a přidané hodnoty. Subvence poskytované na díly v zemi původu by totiž mohly výrazně snížit jejich hodnotu a učinit kritérium 60 % celkové hodnoty dílů neúčinným.
- 100 Vzhledem k tomu, že znění čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení vylučuje montáž a jakékoli zahrnutí *per analogiam* by bylo v rozporu s kontextem a cíli základního antisubvenčního nařízení, kritérium montáže uvedené v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení nelze použít *per analogiam* k prokázání obcházení vyrovnávacích cel. Kromě toho nic neodůvodňuje použití *per analogiam* kritéria celkové hodnoty dílů (tedy 60 %) a přidané hodnoty (tedy 25 %).
- 101 Ve třetí řadě se žalobkyně pozastavuje nad skutečností, že Komise, která je původcem obou návrhů základních nařízení a která vypracovala článek 13 základního antidumpingového nařízení a článek 23 základního antisubvenčního nařízení, nepředložila jediný dokument týkající se geneze těchto textů, uvádějící důvody, proč byly montáže vynechány ze znění článku 23 základního antisubvenčního nařízení. Žádá tedy Tribunál, aby tyto dokumenty získal přijetím organizačního procesního opatření.
- 102 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 103 Touto částí se žalobkyně v podstatě snaží zpochybnit úvahy rozvinuté Komisí v bodě 33 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení (viz bod 52 výše). Konkrétně Komisi vytýká, že použila pojem „montáž“ uvedený v čl. 13 odst. 1 čtvrtém pododstavci základního antidumpingového nařízení za účelem posouzení, zda v projednávané věci došlo k obcházení ve smyslu čl. 23 odst. 3 druhého pododstavce základního antisubvenčního nařízení, navzdory skutečnosti, že montáže nejsou výslovně uvedeny mezi praktikami, zpracovatelskými procesy nebo pracemi, které podle tohoto ustanovení představují obcházení antisubvenčních opatření.
- 104 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 13 odst. 1 čtvrtý pododstavec základního antidumpingového nařízení zní následovně:

„Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené ve třetím pododstavci zahrnují mimo jiné:

- a) mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti;
- b) zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí;

- c) případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do Unie prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky;
- d) za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci v Unii nebo třetí zemi.“

105 Naproti tomu čl. 23 odst. 3 druhý pododstavec základního antisubvenčního nařízení zní takto:

„Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v prvním pododstavci zahrnují mimo jiné:

- a) mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti;
- b) zaslání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí;
- c) případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do Unie prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky.“

106 Ze znění čl. 13 odst. 1 čtvrtého pododstavce základního antidumpingového nařízení a čl. 23 odst. 3 druhého pododstavce základního antisubvenčního nařízení vyplývá, jak Komise uznává v bodě 33 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, že montáže výslovně nepatří mezi praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce, které představují obcházení, uvedené v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení.

107 Skutečnost, že čl. 23 odst. 3 druhý pododstavec základního antisubvenčního nařízení neobsahuje žádný odkaz na montáž, však neznamená, že unijní normotvůrce měl v úmyslu vyloučit montáž z působnosti tohoto článku, jak tvrdí žalobkyně.

108 Vzhledem k tomu, že výraz „mimo jiné“ je výslovně použit v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení, je třeba mít podobně jako Komise v bodě 33 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení za to, že tento článek obsahuje nevyčerpávající seznam možných praktik obcházení. V důsledku toho se odstavec 3 druhý pododstavec uvedeného článku může vztahovat i na jiné praktiky obcházení, které nejsou v dotčeném článku výslovně uvedeny, například montážní operace.

109 Tento výklad je podpořen judikaturou, podle které čl. 13 odst. 1 čtvrtý pododstavec základního antidumpingového nařízení obsahuje demonstrativní výčet praktik, zpracovatelských procesů nebo prací uvedených v prvním pododstavci uvedeného článku a podle níž jsou v něm různé druhy praktik obcházení opatření obsaženy pouze demonstrativně, jak dokládá výraz „mimo jiné“ [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. dubna 2018, *Asia Leader International (Cambodia) v. Komise*, T-462/15, EU:T:2018:196, bod 56].

110 Takový výklad, který je v souladu s cílem článku 23 základního antisubvenčního nařízení, a sice zajistit účinnost platných antisubvenčních opatření (viz bod 42 výše), nemůže být zpochybněn ostatními argumenty předloženými žalobkyní.

- 111 Pokud jde nejprve o argument žalobkyně, podle kterého základní antidumpingové nařízení a základní antisubvenční nařízení byla přijata a vyhlášena téhož dne, takže neexistence odkazu na montáž v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení nemůže být chápána jako pouhé vynechání, je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozdíl mezi zněním článku 13 základního antidumpingového nařízení a článku 23 základního antisubvenčního nařízení vychází z antidumpingového a antisubvenčního nařízení, která předcházela stávajícím nařízením, a sice z nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), a nařízení Rady (ES) č. 2026/97 ze dne 6. října 1997 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1997, L 288, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 78).
- 112 Okolnost, podle které čl. 13 odst. 1 čtvrtý pododstavec základního antidumpingového nařízení a čl. 23 odst. 3 druhý pododstavec základního antisubvenčního nařízení byly koncipovány a vypracovány v různém čase a kontextu, tedy může vysvětlit odlišnost jejich znění.
- 113 V každém případě, jak bylo uvedeno v bodě 108 výše, výraz „mimo jiné“ uvedený v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení může být vykládán v tom smyslu, že montáž může být zahrnuta do působnosti tohoto článku a že čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení lze použít v případě, kdy je prokázáno, že antisubvenční opatření byla prostřednictvím takových operací obcházena, což je mimo jiné potvrzeno bodem 18 odůvodnění základního antisubvenčního nařízení. (viz bod 39 výše).
- 114 Dále, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je vyloučení montáže z působnosti článku 23 základního antisubvenčního nařízení odůvodněno skutečností, že opačné řešení by v podstatě znamenalo uplatnění vyrovnávacího cla na subvence, které nebyly poskytnuty zemí původu ani zemí vývozu, je třeba zdůraznit, že v projednávané věci na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nemá za cíl vyrovnávat subvence poskytnuté Marokem, ale vzhledem k tomu, že prokázala, že se na pramence skleněných vláken vztahovalo v Číně několik subvencí a že uvedené pramence byly montovány nebo kompletovány v Maroku žalobkyní za účelem výroby vlastních textilií ze skleněných vláken, rozšířila Komise vyrovnávací opatření již uplatněná na textilie ze skleněných vláken pocházející z Číny na textilie ze skleněných vláken pocházející z Maroka.
- 115 Nakonec, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je vynechání montáže v čl. 23 odst. 3 druhém pododstavci základního antisubvenčního nařízení odůvodněno skutečností, že bez tohoto vynechání by nebylo možné správně použít kritéria dílů a přidané hodnoty, stačí konstatovat, podobně jako to učinila Komise, že žalobkyně ve svých písemnostech ani na jednání nevysvětlila, z jakého důvodu by subvence poskytované na díly v zemi původu mohly výrazně snížit jejich hodnotu a učinit kritérium 60 % celkové hodnoty dílů neúčinným.
- 116 Je tudíž třeba konstatovat, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení ani neporušila čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, když zahrnula montáž do rámce tohoto ustanovení a odkázala na podmínky uvedené v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení, aby posoudila, zda v projednávané věci došlo k obcházení platných antisubvenčních opatření.
- 117 Tuto část je tedy třeba zamítnout, aniž je nutné rozhodnout o návrhu na organizační procesní opatření podaném žalobkyní (viz bod 101 výše).

b) Ke druhé části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení a porušení práva na řádnou správu tím, že Komise dospěla k závěru, že výrobní proces provedený žalobkyní v Maroku představuje montáž

- 118 Žalobkyně, stejně jako vedlejší účastnice na její podporu, zpochybňuje závěr Komise uvedený v bodech 76, 77 a 79 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, podle kterého jsou její textilie ze skleněných vláken vyráběny v Maroku z pramenců skleněných vláken, které všechny nakupuje od své mateřské společnosti v Číně, pomocí zpracovatelského postupu šití a pletení, tedy kompletací, která spadá pod pojem „montáž“ ve smyslu článku 13 základního antidumpingového nařízení.
- 119 V tomto ohledu žalobkyně úvodem poskytuje vysvětlení ohledně povahy výrobního procesu a dalších činností vykonávaných v Maroku. Konkrétně vysvětluje, že textilie ze skleněných vláken jsou vyráběny v Maroku zpracovatelským postupem šití a pletení z nebarvených pramenců, přičemž pramence a textilie ze skleněných vláken jsou dva různé výrobky, které mají odlišné složení, vlastnosti a konečné použití a odpovídají dvěma zcela odlišným odvětvím; že výrobní proces textilií ze skleněných vláken zahrnuje několik fází, které musí být pečlivě koncipovány a kalibrovány, aby bylo dosaženo požadovaných vlastností v závislosti na konkrétním použití těchto textilií; že výroba textilií ze skleněných vláken je podrobována auditům koncepce, certifikace výrobků, závodů a vybavení, jakož i testování vzorků, aby byly dodrženy striktní požadavky zákazníků, přičemž textilie ze skleněných vláken jsou v praxi vyráběny na míru podle požadavků každého zákazníka; že výroba textilií ze skleněných vláken vyžaduje specializované vybavení a odborné znalosti, jakož i zvláštní školení, které jdou nad rámec pouhé montáže a jsou nezbytné s ohledem na zvláštní použití textilií ze skleněných vláken; a že seznam závažných vad, kvůli nimž nemohou zákazníci textilie ze skleněných vláken používat, potvrzuje složitost výrobního procesu textilií ze skleněných vláken.
- 120 Podle žalobkyně se tak Komise dopustila pochybení, když v bodě 79 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení charakterizovala výrobní postup textilií ze skleněných vláken v Maroku a související činnosti jako kompletaci, která spadá pod pojem „montáž“ ve smyslu článku 13 základního antidumpingového nařízení. Žalobkyně má za to, že i když nelze oba pojmy zaměňovat, uvedený výrobní postup nepředstavuje ani montáž, ani kompletaci.
- 121 V tomto ohledu zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise pochybila, když pojem „montáž“ postavila na roveň pojmu „kompletace“. Podle ní jsou tyto pojmy odlišné, jelikož v základním antidumpingovém nařízení, kde jsou uvedeny, jsou odděleny spojkou „nebo“, která označuje alternativu. Nic tedy neumožňuje dospět k závěru, že definice v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení se použije bez rozdílu na montáž i kompletaci.
- 122 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že „montáží“ je třeba rozumět „postup, který spočívá ve spojení součástí stroje nebo díla“, výrobní postup textilií ze skleněných vláken v Maroku a s tím spojené činnosti jdou výrazně nad rámec pouhého spojení součástí, a nelze je tedy kvalifikovat jako „montáž“.
- 123 Zatřetí podle žalobkyně i za předpokladu, že by se čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení vztahoval na kompletaci, měla Komise v napadeném prováděcím nařízení nesprávně za to, že operace, které provedla, jsou kompletacemi, a sice operacemi, jejichž cílem je něco dokončit. Zdůrazňuje, že neprovádí pouhé dokončení přeměny pramenců na textilie ze skleněných vláken. Tvrdí, že naopak vytváří z pramenců zcela nový výrobek, jehož fyzické a technické vlastnosti, konečné použití a sazební zařazení jsou odlišné. Konkrétně její výrobní

postup textilií ze skleněných vláken v Maroku lze srovnat s podobným, ale jednodušším výrobním postupem bavlněných tkanin z bavlněné příze. Pramence jsou totiž šité a pletené stejným způsobem jako bavlněná příze pro výrobu bavlněných tkanin. Stejně tak jako tyto tkaniny nejsou pouhými „dokončenými“ bavlněnými přízemi, nejsou textilie ze skleněných vláken pouhými „dokončenými“ pramenci, ale výsledkem složitějšího výrobního postupu, který vyžaduje specializované vybavení a odborné znalosti. Kromě toho jak výrobní odvětví Unie v antidumpingovém podnětu podaném v roce 2019, který se týkal dovozu textilií ze skleněných vláken pocházejících z Číny a Egypta, tak samotná Komise zavedením obchodních ochranných opatření vůči pramencům a textiliím ze skleněných vláken uznaly zcela odlišnou povahu „pramenců“ a „textilií ze skleněných vláken“.

- 124 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 125 V projednávaném případě Komise v bodě 76 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvedla, že „[h]lavní surovinou pro výrobu textilií ze skleněných vláken jsou pramence skleněných vláken“, že „[žalobkyně] nakupovala 100 % pramenců skleněných vláken, které používá, od své mateřské společnosti ve spojení v Číně“, že „[b]ěhem zpracovatelského postupu šití a pletení, [což je kompletace prováděná v Maroku], byly tyto pramence skleněných vláken přeměněny na textilie ze skleněných vláken“ a že „[p]odle informací předložených [žalobkyní] představují pramence skleněných vláken téměř 100 % celkové hodnoty součástí montovaného [nebo] kompletovaného výrobku ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení“.
- 126 Komise proto v bodě 77 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení dospěla k závěru, že „zpracovatelský postup probíhající v Maroku je kompletací (montážní operací) a že 60 % kritérium stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení – použité analogicky s ohledem na znění čl. 23 odst. 3 základního [antisubvenčního] nařízení, jak je vysvětleno [v bodě 33] odůvodnění [napadeného prováděcího nařízení] – bylo splněno“.
- 127 Mimo jiné v bodě 79 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise upřesnila, že „[p]raktiku popsanou v [...] bodě [76] odůvodnění výše lze charakterizovat jako kompletaci, která spadá pod pojem montážních operací podle článku 13 základního [antidumpingového] nařízení“.
- 128 Je třeba připomenout, že podle čl. 13 odst. 1 čtvrtého pododstavce základního antidumpingového nařízení „[p]raktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené ve třetím pododstavci [, které mohou představovat obcházení] zahrnují mimo jiné [...] za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci v Unii nebo třetí zemi“.
- 129 Podle čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení „[se m]ontáž v Unii nebo ve třetí zemi [...] považuje za obcházení platných opatření, pokud [...] hodnota těchto dílů činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku; za obcházení se však nepovažuje případ, kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů“.
- 130 V projednávané věci je třeba ověřit, zda pojem „montáž“ musí být, jak prosazují Komise a vedlejší účastnice na její podporu, předmětem širokého výkladu, který může zahrnovat kompletaci, nebo předmětem restriktivního výkladu, jak navrhuje žalobkyně, podle kterého tato posledně uvedená operace nespadá pod pojem „montáž“.

- 131 V tomto ohledu je třeba uvést, jak zdůrazňuje Komise, že základní antidumpingové nařízení nedefinuje pojem „montáž“ ani pojem „kompletace“. Neupřesňuje ani, zda posledně uvedená kompletace spadá pod pojem „montáž“.
- 132 Podle ustálené judikatury přitom platí, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Komise v. Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, EU:C:2019:717, bod 82 a citovaná judikatura).
- 133 Pokud jde o kontext, je třeba uvést, že na rozdíl od montáže kompletace nepatří mezi praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v čl. 13 odst. 1 čtvrtém pododstavci základního antidumpingového nařízení, které mohou představovat obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 třetího pododstavce téhož nařízení.
- 134 Pojem „kompletace“, který je, jak bylo potvrzeno na jednání, autonomním pojmem vlastním unijní právní úpravě v oblasti obcházení, je však uveden v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení, podle kterého je obcházení vyloučeno v případě, „kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních náklad“. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žádné jiné ustanovení tohoto nařízení neodkazuje na kompletaci.
- 135 Odkaz na kompletaci v rámci čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení, a sice v rámci části tohoto ustanovení, která upřesňuje podmínky, za nichž se montáž považuje za obcházení platných opatření, přitom svědčí ve prospěch tvrzení Komise, podle něhož kompletace spadá do působnosti čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení. Kompletaci totiž lze vykládat jako variaci montáže.
- 136 Tento výklad je v souladu s cílem, na němž je založena unijní právní úprava v oblasti obcházení, a sice zajistit účinnost antisubvenčních opatření přijatých Unií a zabránit jejich obcházení (viz bod 42 výše). Dále je podpořen skutečností, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, že normotvůrce měl v úmyslu ponechat unijním orgánům Unie široký manévrovací prostor, pokud jde o definici obcházení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 48).
- 137 Kromě toho tento výklad nemůže být zpochybněn tvrzením žalobkyně, podle něhož pojem „kompletace“ nemůže být postaven na roveň pojmu „montáž“, jelikož pojmy „montáž“ a „kompletace“ jsou odlišné a oba jsou uvedeny v základním antidumpingovém nařízení, kde jsou odděleny spojkou „nebo“. Oba dotčené pojmy jsou sice odlišné, jak potvrzuje použití spojky „nebo“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2013, Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, T-147/09 a T-148/09, EU:T:2013:259, bod 83), avšak to nebrání tomu, aby byl pojem „kompletace“ považován za pojem, který může být obsažen v pojmu „montáž“, a tudíž připustit, že kompletace mohou být zahrnuty do montáží ve smyslu čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení. Podle judikatury ostatně existuje široká škála operací spadajících pod pojem „montáž“ (rozsudek ze dne 13. prosince 1989, Brother International, C-26/88, EU:C:1989:637, bod 20).
- 138 Je tudíž třeba konstatovat, že článek 13 základního antidumpingového nařízení se použije jak na montáž, tak na kompletaci, přičemž kompletace je variací montáže.

- 139 Po tomto upřesnění je třeba ověřit, zda lze v projednávané věci charakterizovat zpracovatelský postup šití a pletení prováděný žalobkyní v Maroku, jak je uveden v bodech 76, 77 a 79 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, jako „kompletaci, která spadá pod pojem montážních operací podle článku 13 základního [antidumpingového] nařízení“ (viz body 125 až 127 výše).
- 140 Žalobkyně tuto kvalifikaci zpochybňuje. V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 122 výše, žalobkyně tvrdí, že výrobní postup textilií ze skleněných vláken v Maroku a s ním související činnosti jdou nad rámec pouhého spojení součástí (nebo montáže) a kompletace. Zejména nejprve zdůrazňuje, že neprovádí pouhé dokončení přeměny pramenců na textilie ze skleněných vláken, ale že vytváří z pramenců zcela nový výrobek, jehož fyzické a technické vlastnosti, konečné použití a sazební zařazení jsou odlišné. Dále tvrdí, že textilie ze skleněných vláken nejsou pouhými „dokončenými“ pramenci, ale výsledkem složitého výrobního postupu, ale výsledkem složitého výrobního postupu rozděleného do několika fází, který vyžaduje specializované vybavení a odborné znalosti, jakož i zvláštní školení. Nakonec textilie ze skleněných vláken, jejichž seznam závažných vad, kvůli nimž jsou nepoužitelné, potvrzuje složitost výrobního procesu, jsou vyráběny na míru podle požadavků každého zákazníka.
- 141 Úvodem je třeba uvést, že základní antidumpingové nařízení nestanoví obecné kritérium vycházející z neexistence komplexnosti postupu k tomu, aby montáž mohla představovat obcházení, které je uvedeno v čl. 13 odst. 1 třetím pododstavci tohoto nařízení. Okolnosti, za nichž se montáž v Unii nebo ve třetí zemi považuje za obcházení platných opatření, jsou popsány v odstavci 2 tohoto článku, který odkazuje na podíl dílů použitých ze země, na niž se vztahují opatření, a na hodnotu přidanou k těmto dílům dotčenou operací.
- 142 Jak tedy Komise správně zdůrazňuje, i kdyby byly prokázány, okolnosti uváděné žalobkyní, podle kterých jsou textilie ze skleněných vláken novými výrobky, jejichž fyzické a technické vlastnosti, konečné použití a sazební zařazení jsou odlišné, stejně jako skutečnost, že textilie ze skleněných vláken jsou výsledkem složitého výrobního postupu rozděleného do několika fází, který vyžaduje specializované vybavení a odborné znalosti, jakož i zvláštní školení, nemají vliv na kvalifikaci výrobního procesu textilií ze skleněných vláken v Maroku jako montáže nebo kompletace. Totéž platí, pokud jde o okolnosti, podle kterých jsou textilie ze skleněných vláken v různých průmyslových odvětvích používány odlišně a mají velmi dlouhý seznam případných vad, kvůli nimž je nemohou zákazníci používat, a okolnosti, podle nichž byly vyráběny na míru podle požadavků každého zákazníka, který by mimoto provedl důkladný proces auditu koncepce a certifikace.
- 143 Komise se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení ani neporušila čl. 13 odst. 1 a 2 základního antidumpingového nařízení, když analyzovala operace provedené žalobkyní v Maroku spíše z hlediska pojmu „kompletace“ než pojmu „montáž“ a měla za to, že uvedené operace byly kompletacemi. Konečně důkazy předložené žalobkyní neumožňují konstatovat porušení práva na řádnou správu.
- 144 Je tudíž třeba tuto část zamítnout jako neopodstatněnou.

c) Ke třetí části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jakož i z porušení práva na řádnou správu a zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení při posuzování prahové hodnoty přidané hodnoty montáže

- 145 Na podporu této části čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uvádí tři výtky.
- 146 V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení spočívá na zjevně nesprávném posouzení a porušuje čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož v rámci posouzení prahové hodnoty přidané hodnoty dodaných dílů ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení upravuje fixní náklady, zejména odpisové náklady a náklady na pronájem podle stupně využití kapacity.
- 147 V první řadě žalobkyně tvrdí, že taková úprava fixních nákladů, aby odrážela využití kapacity, není právně povolena a je skutkově nesprávná.
- 148 Žalobkyně uvádí, že neexistuje právní ustanovení, které by Komisi umožňovalo upravit fixní náklady podle stupně využití kapacity. Konkrétně se domnívá, že úprava fixních nákladů podle využití kapacity postrádá soudržnost, jelikož fixní náklady již z podstaty věci nezávisí na vyrobeném množství nebo na využití kapacitě. Úprava provedená Komisí je tak v rozporu s již ustálenou účetní definicí „fixních nákladů“ a narušuje výpočet přidané hodnoty.
- 149 V replice žalobkyně zpochybňuje rovněž výklad pojmu „přidaná hodnota“ navrhovaný Komisí s ohledem na kontext a účel čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení. Nejprve tvrdí, že uvedený pojem spadá do kontextu pojmu výrobní „náklady“, který je uveden v téže větě uvedeného ustanovení. Vzhledem k tomu, že posledně uvedený pojem je definován v článku 2 základního antidumpingového nařízení, odkaz na „náklady“ v kontextu čl. 13 odst. 2 písm. b) téhož nařízení znamená, že pojmy „přidaná hodnota“ a „vynaložené náklady“ jsou totožné a že úprava nákladů vynaložených z titulu přidané hodnoty může být provedena pouze na základě čl. 2 odst. 5 uvedeného nařízení. Podle žalobkyně přitom tento článek nestanoví úpravu, pokud jsou náklady vypočítávány na základě účetních dokladů sestavených v souladu s obecně uznávanými účetními zásadami, které přiměřeně zohledňují náklady spojené s výrobou a prodejem posuzovaného výrobku, i když se tyto náklady zdají být nízké nebo vysoké s ohledem na skutečnou míru využití kapacity. Tentýž zákaz platí pro „přidanou hodnotu“, která spadá do kontextu nákladů.
- 150 Dále žalobkyně tvrdí, že z faktického hlediska neexistoval důvod pro úpravu fixních nákladů. Žalobkyně má za to, že touto metodikou mohou být odpisové náklady a náklady na pronájem zohledněny v celém rozsahu pouze tehdy, pokud využívá plnou kapacitu, k čemuž v praxi nikdy nedochází, a že odpisové náklady jsou upraveny, jelikož náklady na odpisy strojů na textilie ze skleněných vláken, které nebyly v provozu během celého roku 2020, nemohou být zohledněny. Dodává, že odůvodnění uvedené Komisí v bodě 84 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení za účelem úpravy fixních nákladů není podpořeno skutkovými okolnostmi, neboť neuvedla, že její stroje byly v provozu po dobu 300 dnů. Podle ní byly stroje na textilie ze skleněných vláken odepisovány až od okamžiku, kdy byly instalovány, a pouze po dobu, po kterou byly v provozu. Žalobkyně tvrdí, že odpisové náklady, které vykazala Komisi, tak odrážejí skutečné období, během kterého byly stroje na textilie ze skleněných vláken využívány a odepisovány.

- 151 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že nebyl důvod vyloučit náklady na pronájem „závodu – 2. fáze“ z nákladů na pronájem zohledněných pro výpočet přidané hodnoty z důvodu, že tento závod obsahoval [důvěrně], jediný výrobek, který vyrábí. Má tedy za to, že jelikož k výrobě dotyčného výrobku byly využity „závod – 1. fáze“ a „závod – 2. fáze“, neexistoval žádný důvod pro vyloučení nákladů na pronájem „závodu – 2. fáze“. Podle ní všechny náklady na pronájem přispívají k přidané hodnotě konečného výrobku.
- 152 Ve třetí řadě žalobkyně tvrdí, že Komise odmítla z nesprávných důvodů tři různé metody výpočtu přidané hodnoty, které navrhla. Konkrétně odmítnutí první metody z důvodů uvedených v bodě 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení spočívá na zjevně nesprávném posouzení. V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že vysvětlila, proč měsíc březen nebyl původně uveden jako první měsíc výroby. Komise tak neměla k dispozici důkazy ke zpochybnění údajů, které byly předloženy. Pokud jde o druhou a třetí metodu, žalobkyně tvrdí, že míra využití kapacity [důvěrně] použitá Komisí byla určena na základě její celkové kapacity s přihlédnutím ke všem strojům na textilie ze skleněných vláken, a zvláště ke strojům, které nebyly v provozu během celého roku 2020. Podle ní tedy tato míra ve skutečnosti méně odráží míru využití kapacity za celý rok 2020. Žalobkyně tak tvrdí, že Komise nemohla odmítnout řešení, která navrhla, z důvodu, že neodráží celou míru využití kapacity za rok 2020, aniž by zpochybnila svou vlastní metodu.
- 153 V rámci druhé výtky žalobkyně uvádí, že úprava fixních nákladů za účelem zohlednění využití kapacity použitím [důvěrně] odpisových nákladů a nákladů na pronájem „závodu – 1. fáze“ je diskriminační. V podstatě Komisi vytýká, že se dopustila diskriminace mezi ní a výrobním odvětvím Unie tím, že při výpočtu cílové ceny v původním šetření neupravila výrobní náklady tohoto výrobního odvětví, ačkoliv výrobní odvětví Unie uvedlo nízké využití kapacity během období šetření.
- 154 V rámci třetí výtky žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení porušuje právo na řádnou správu, jelikož pečlivě a nestranně nepřezkoumává všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu a provádí úpravu nákladů, aniž zohledňuje vysvětlení, která podala ohledně využívání strojů a nákladů na pronájem.
- 155 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 156 Podstatou této části žalobního důvodu je určení přidané hodnoty dílů dodaných během montáže nebo kompletace ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení.
- 157 Podle čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení „[se však] za obcházení [...] nepovažuje případ, kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů“.
- 158 Před zahájením posouzení tří výtek předložených žalobkyní na podporu této části je třeba připomenout relevantní body odůvodnění napadeného prováděcího nařízení.

1) *K výpočtu přidané hodnoty v napadeném prováděcím nařízení*

159 V bodě 80 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise připomněla, že žalobkyně tvrdila, že „její přidaná hodnota bude vyšší než prahová hodnota 25 %“. V tomto ohledu upřesnila, že „[d]věma hlavními nákladovými položkami při výpočtu přidané hodnoty byly odpisové náklady a náklady na pronájem, které byly součástí finančních údajů za sledované období, které poskytla [žalobkyně] ve formuláři žádosti o osvobození“.

i) *K odpisovým nákladům*

160 Pokud jde o odpisové náklady, jak vyplývá z bodu 81 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, žalobkyně tvrdila, že „ve svých prostorách měla nainstalováno méně než deset strojů na textilie ze skleněných vláken a že každý z těchto strojů na textilie ze skleněných vláken fungoval 300 z 360 dnů v roce 2020“. Takže „[v]ýši odpisů za sledované období vypočítala na základě těchto tří skutečností: pořizovací hodnota, 9,5 % jako procento odpisů za účelem zohlednění odhadované doby použitelnosti, výše uvedených 300 pracovních dnů z celkové doby 360 dnů“.

161 Z bodu 82 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení vyplývá, že Komise nesouhlasila se způsobem, jakým žalobkyně vypočítala odpisové náklady v rámci výpočtu přidané hodnoty ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení.

162 V tomto ohledu je v bodě 82 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvedeno následující:

„[P]oužití 300 dnů jako prvku pro výpočet výše odpisů může být podle mezinárodních účetních standardů přijatelné, ale z různých důvodů vedlo k nadhodnocení vypočtené výše odpisů v rámci výpočtu přidané hodnoty [žalobkyně]. Za prvé [...] využití kapacity (skutečná výroba v kg dělená skutečnou výrobní kapacitou v kg) strojů na textilie ze skleněných vláken bylo v roce 2020 nízké. Vzhledem k nízkému využití výrobní kapacity bylo zjištěno, že vykázané odpisové náklady byly nadhodnoceny. Za druhé, čtyři stroje na textilie ze skleněných vláken byly ze Šanghaje do Tangerangu odeslány až v listopadu 2019 a nemohly fungovat po dobu 300 dnů v roce 2020, a to s ohledem na dobu přepravy mezi Šanghají a Tangerangem, jakož i na dobu potřebnou pro vykládku, instalaci a vyzkoušení každého z těchto čtyř strojů na textilie ze skleněných vláken. Za třetí, [žalobkyně] ve svém formuláři žádosti o osvobození tvrdila, že výroba začala až v dubnu 2020. Pokud by tomu tak bylo, celková doba provozu každého z instalovaných strojů na textilie ze skleněných vláken mohla být maximálně 270 dnů (od dubna 2020 do prosince 2020), přičemž zde ani není zohledněna doba, kdy nebyly v provozu v důsledku odstavení kvůli požadované údržbě, dnům volna a dovolené. Komise proto dospěla k závěru, že odpisové náklady, které je třeba zohlednit při výpočtu nákladů na přidanou hodnotu, by měly být výrazně nižší než odpisové náklady vypočítané [žalobkyní].“

163 Z bodů 85 a 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení vyplývá, že Komise rovněž odmítla použití jedné ze tří níže uvedených alternativních metod, které navrhla skupina PGTEX, a sice:

- metodu spočívající v úpravě kapacity tak, aby odrážela měsíce, během nichž příslušné stroje na textilie ze skleněných vláken nebyly v provozu;
- metodu spočívající v použití pouze údajů o nákladech z prosince 2020, tj. měsíce během období šetření, v němž byla většina strojů na textilie ze skleněných vláken v provozu, s výjimkou stroje [důvěrné];

- metodu spočívající v použití údajů o nákladech za období červenec až prosinec 2020, protože [důvěrné].

164 Konkrétně bod 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvádí:

- „v příloze 7.2 dopisu ze dne 12. října 2021 neuvedla [žalobkyně] březen 2020 jako měsíc výroby. [Žalobkyně] dne 12. října 2021 poprvé uvedla, že výroba proběhla v březnu 2020, ale že tato výroba byla v březnu 2020 zaúčtována pouze v údajích o její výrobě za měsíc duben 2020. To znamená, že Komise nemohla vyloučit další chyby a/nebo zpoždění při účtování měsíční produkce [...];
- nemohlo být přijato ani použití údajů o nákladech z prosince 2020, protože míra využití kapacity za měsíc prosinec 2020 nebyla reprezentativní pro míru využití kapacity za celý rok 2020[;]
- ze stejného důvodu, jaký je uveden ve druhé navrhované alternativě, nemohlo být přijato ani použití údajů o nákladech za období červenec až prosinec 2020 [;] Míra využití kapacity za období od července do prosince 2020 nebyla reprezentativní pro míru využití kapacity za celý rok 2020.“

165 Komise proto v bodě 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení dospěla k závěru, že „nejvhodnějším ukazatelem pro přiměřené snížení plně zaúčtované odpisové míry v rámci výpočtu přidané hodnoty je míra využití kapacity za celý rok 2020“.

ii) K nákladům na pronájem

166 Pokud jde o náklady na pronájem, Komise v bodě 91 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení konstatovala následující:

„[Žalobkyně] ve své odpovědi ve formuláři žádosti o osvobození neuvedla své nájemní smlouvy, a to navzdory významným nákladům na pronájem, které vynaložila v roce 2020. Ve formuláři žádosti o osvobození informovala Komisi, že všechny své stroje na textilie ze skleněných vláken instalovala v jednom místě (závod – 1. fáze). Nejprve uvedla, že si pronajala pouze tento jeden závod, neboť uvedla, že ‚má pouze jedno místo výroby‘, a to navzdory otázce ve formuláři žádosti o osvobození, aby poskytla adresy všech svých míst výroby. Následně však [žalobkyně] předložila dvě nájemní smlouvy [ve své] odpově[di] na [...] nedostatky, z nichž vyplývá, že [...] si během sledovaného období pronajala dva samostatné prostory od dvou různých vlastníků nemovitostí. Vzhledem k tomu, že [žalobkyně] dříve ve svém formuláři žádosti o osvobození tvrdila, že stroje na textilie ze skleněných vláken, které byly v provozu během roku 2020, byly instalovány pouze v jednom z těchto dvou pronajatých závodů, měly být částky nájemného vzniklé v roce 2020 za druhý závod (závod – 2. fáze) vyloučeny z nákladů na pronájem a nákladů na přidanou hodnotu. Kromě toho vzhledem k nízkému využití kapacity nemohla Komise ve svém výpočtu nákladů na přidanou hodnotu akceptovat ani celkové náklady na pronájem závodu – 1. fáze, neboť nebyl plně využit vzhledem ke skutečnosti, že stroje na textilie ze skleněných vláken v prvním čtvrtletí roku 2020 nevyráběly a v ostatních čtvrtletích roku 2020 nedosáhly plné kapacity. Celkové náklady na nájemné, jak byly vykázány, Komise z výše uvedených důvodů nepřijala.“

167 Skupina PGTEX před Komisí tvrdila, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení a jednala v rozporu s čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení, jelikož nezohlednila celkové náklady na pronájem (bod 92 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení).

168 Jak však vyplývá z bodu 93 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, „Komise toto tvrzení zamítla na základě následujících prohlášení, která v průběhu šetření učinila skupina PGTEX“. Je v něm totiž uvedeno následující:

„Za prvé, skupina PGTEX ve své odpovědi na [...] nedostatky odkázala pouze na závod – 1. fázi pro svou [důvěrné]. Za druhé, skupina PGTEX ve své odpovědi na [...] nedostatky uvedla, že její stroje na textilie ze skleněných vláken, které byly v provozu v roce 2020, byly všechny umístěny v závodě – 1. fázi. Komise proto odvodila, že žádný z těchto strojů, které byly v provozu v roce 2020, se nenacházel v závodě – 2. fázi. Tato skutečnost byla potvrzena i dalšími prohlášeními [uvedené] skupiny v její odpovědi na nedostatky.“

169 Proto v bodě 94 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení dospěla Komise k závěru, že „[ú]pravou vykázaných odpisových nákladů a nákladů na pronájem a s ohledem na výše vysvětlené skutečnosti bylo zjištěno, že takto stanovená průměrná přidaná hodnota ve sledovaném období je pod prahovou hodnotou 25 % stanovenou v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení“ a že „[b]ylo zjištěno, že byly nadhodnoceny i některé další nákladové položky, ale nebyly upraveny, neboť takové úpravy by pouze vedly k ještě nižšímu procentnímu podílu přidané hodnoty“.

2) K první výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení

170 Tato výtka v podstatě představuje úvodní otázku, jak musí být určena „přidaná hodnota“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení a zda pro účely jejího určení musí Komise zohlednit náklady, tak jak byly zaúčtovány podnikem provádějícím montáž nebo kompletaci, nebo zda je může upravit s ohledem na skutečnou výrobní kapacitu podniku.

171 V tomto ohledu je třeba připomenout, že základní antidumpingové nařízení neobsahuje žádnou definici pojmu „přidaná hodnota“.

172 Pokud se v projednávané věci účastníci řízení shodují na definici „přidané hodnoty“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení jako hodnoty, která je přidána do výrobku během montáže nebo kompletace, neshodují se v otázce, zda se uvedený pojem shoduje s pojmem „vynaložené náklady“, či dokonce „zaúčtované náklady“, nebo se od něj liší. Konkrétně, i když má žalobkyně za to, že pojem „přidaná hodnota“ a pojem „vynaložené náklady“ jsou totožné a že úprava nákladů vynaložených z titulu přidané hodnoty může být provedena pouze na základě důvodů uvedených v čl. 2 odst. 5 základního antidumpingového nařízení, který však nestanoví jako kritérium úpravy míru využití výrobní kapacity, Komise naproti tomu tvrdí, že pojem „přidaná hodnota“ se liší od pojmu „vynaložené náklady“ a že jak cíl, tak znění čl. 13 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení vyžaduje, aby vykázané fixní náklady byly upraveny za účelem posouzení přidané hodnoty dodaných dílů, zejména pokud je využití kapacity obzvláště nízké.

173 Jak bylo připomenuto v bodě 132 výše, je podle ustálené judikatury při výkladu ustanovení práva Unie nutné zohlednit nejen jeho znění, nýbrž i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Komise v. Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, EU:C:2019:717, bod 82 a citovaná judikatura).

174 V projednávaném případě z čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení vyplývá, že Komise musí určit, zda „hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů“.

- 175 Okolnost, že se pojem „náklady“ objevuje ve stejné větě čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení jako „přidaná hodnota“, přitom nestačí k učinění závěru, jak tvrdí žalobkyně, že pojem „přidaná hodnota“ a pojem „vynaložené náklady“ jsou totožné a že výrobní náklady, které je třeba zohlednit pro účely výpočtu přidané hodnoty ve smyslu uvedeného ustanovení, mohou být upraveny pouze z důvodů uvedených a za podmínek stanovených v čl. 2 odst. 5 téhož nařízení.
- 176 Nejeví se totiž, že výklad navržený žalobkyní zohledňuje skutečnost, že i když se Unie prostřednictvím čl. 2 odst. 5 základního antidumpingového nařízení snažila provést zvláštní povinnosti, které obsahuje článek 2.2.1.1 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/21, s. 189) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. února 2013, Acron v. Rada, T-118/10, nezveřejněný, EU:T:2013:67, bod 66), unijní právní úprava v oblasti obcházení obsažená v článku 13 tohoto nařízení naproti tomu nemá základ v uvedené dohodě, takže tato právní úprava musí být považována za zvláštní právní rámec v unijním právu.
- 177 Výklad čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení ve světle jiných ustanovení téhož nařízení, jako je čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení, který provádí do unijního práva zvláštní povinnosti obsažené v Dohodě o provádění článku VI GATT, tak musí být odůvodněn jiným způsobem než na základě pouhé okolnosti, podle níž se výraz „výrobní náklady“ objevuje v téže větě jako výraz „přidaná hodnota“.
- 178 Kromě toho výklad navržený žalobkyní není v souladu s cílem, na němž stojí právní úprava v oblasti obcházení zakotvená v článku 23 základního antisubvenčního nařízení, a sice zajistit účinnost vyrovnávacích opatření přijatých Uníí a zabránit jejich obcházení (viz bod 42 výše). V takové situaci, jako je situace žalobkyně v projednávané věci, jejíž odpisové náklady byly vypočítány a zaúčtovány na základě maximálního teoretického provozu všech [důvěrné] strojů na textilie ze skleněných vláken během celého sledovaného období, a to roku 2020, zatímco během tohoto období ve skutečnosti stroje na textilie ze skleněných vláken byly v provozu pouze na [důvěrné] své kapacity, se takto zaúčtované odpisové náklady nepromítají v celém rozsahu do přidané hodnoty dodaných dílů. Vyloučit možnost úpravy odpisových nákladů tak, aby bylo zohledněno nízké využití kapacity strojů, by tedy nakonec umožnilo podniku zvýšit přidanou hodnotu dodaných dílů. Stroj, který zůstává nevyužit, s sebou totiž nese odpisové náklady, které jsou zaúčtovány, ale nepřidává hodnotu dílů dodaných během montáže nebo kompletace.
- 179 Kontext a cíl článku 13 základního antidumpingového nařízení tedy vyžadují, aby při výpočtu přidané hodnoty byly zohledněny pouze náklady spojené se skutečnou výrobou textilií ze skleněných vláken, či dokonce pouze odpisové náklady a náklady na pronájem spojené s provozem strojů skutečně použitých k výrobě dílů skutečně dodaných během sledovaného období.
- 180 Po tomto upřesnění je třeba určit, zda je taková úprava odpisových nákladů a nákladů na pronájem, jaká byla v projednávaném případě provedena Komisí, stížena zjevně nesprávným posouzením.
- 181 Jak žalobkyně upřesnila na jednání, vytýká Komisi, že upravila její vykázané odpisové náklady a náklady na pronájem, tím, že použila míru využití kapacity [důvěrné] za celý rok 2020.

- 182 Podle žalobkyně, pokud je účelem úpravy odpisových nákladů a nákladů na pronájem provedené Komisí zohlednit skutečné využití strojů na textilie ze skleněných vláken, tato míra neodpovídá tomuto účelu, jelikož byla určena na základě maximální teoretické kapacity všech jejích strojů na textilie ze skleněných vláken, včetně strojů, které nebyly v provozu. Žalobkyně má tedy za to, že pokud chtěla Komise upravit náklady, měla zohlednit alternativní metody výpočtu odpisových nákladů, které jí předložila, a zejména první metodu, ve které v podstatě navrhuje upravit náklady se zohledněním počtu měsíců sledovaného období, během nichž byl každý stroj na textilie ze skleněných vláken skutečně v provozu.
- 183 V tomto ohledu je třeba v první řadě zdůraznit, jak bylo připomenuto v bodě 54 výše, že podle judikatury platí, že v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření mají unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomoc. Co se týče soudního přezkumu takového posouzení, musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci.
- 184 Ve druhé řadě, jak vyplývá z bodu 81 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení (viz bod 160 výše), vycházely odpisové náklady, které žalobkyně sdělila Komisi, z maximální teoretické kapacity jejích strojů. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že i když žalobkyně v žalobě tvrdí, že odpisové náklady, které vykázala Komisi, odrážejí skutečné období, během kterého byly stroje na textilie ze skleněných vláken používány a odepisovány, nepředkládá žádný důkaz, který by mohl toto tvrzení doložit. Kromě toho některé skutečnosti obsažené ve spise takovému tvrzení odporují. Takové tvrzení se zdá totiž málo hodnověrné ve světle zjištění uvedeného v odpovědi na dopis týkající se článku 28, podle kterého žalobkyně „nezaznamenala počet dnů, během nichž byly stroje na [textilie ze skleněných vláken] v provozu“. Kromě toho je toto zjištění popřeno samotnou žalobkyní, neboť v žalobě připouští, že fixní náklady, které skutečně vynaložila v průběhu roku 2020 na výrobu textilií ze skleněných vláken, „se zaúčtovávají na základě místních obecně uznávaných účetních zásad“ a že „[Komise] zdaleka nezpochybňuje, že ‚použití 300 dnů jako prvku pro výpočet výše odpisů může být podle mezinárodních účetních standardů přijatelné‘.
- 185 Ve třetí řadě, jak tvrdí Komise, odpisové náklady vypočítané na základě maximálního teoretického provozu všech [*důvěrné*] strojů na textilie ze skleněných vláken během celého sledovaného období mohou být považovány za přidanou hodnotu dodaných dílů pouze tehdy, pokud byly stroje skutečně v provozu na své maximální teoretické kapacitě během celého uvedeného období, k čemuž však v projednávané věci nedošlo z důvodů uvedených v bodě 82 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení (viz bod 162 výše) a zejména z důvodu skutečnosti, že toto období odpovídalo fázi zahájení výrobního závodu žalobkyně.
- 186 Vzhledem k tomu, že měla za to, že odpisové náklady a náklady na pronájem, jak byly poskytnuty žalobkyní, nemohou věrohodně odrážet přidanou hodnotu dodaných dílů, upravila tak Komise uvedené náklady. Za tímto účelem použila míru využití kapacity vykázanou žalobkyní, která ji nezpochybňovala (body 84 a 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení).
- 187 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně a jak správně uvádí Komise, jelikož jak odpisové náklady, které byly vypočteny na základě maximální teoretické kapacity, tak využití kapacity, byly vypočteny na základě stejného počtu strojů na textilie ze skleněných vláken, jako kdyby byly v provozu během celého sledovaného období, nepředstavuje skutečnost použití jednoho k úpravě druhého nesprávné skutkové zjištění.

- 188 Kromě toho by tři alternativní metody výpočtu přidané hodnoty, které žalobkyně navrhla Komisi, neumožnily lépe zohlednit přidanou hodnotu dodaných dílů.
- 189 V tomto ohledu stačí zdůraznit, že první metodou výpočtu přidané hodnoty navrhla žalobkyně Komisi upravit odpisové náklady vypočítané na základě maximální doby provozu 12 měsíců s přihlédnutím k počtu měsíců, během nichž byl každý stroj skutečně v provozu v roce 2020. Aby však tato metoda přesně odrážela skutečně přidanou hodnotu dodaných dílů, je třeba, aby odpisové náklady byly vypočítány na základě počtu měsíců skutečného využívání strojů – a nikoli na základě 12 měsíců jako ve výpočtu navrženém žalobkyní – což ostatně vyžaduje zjistit počet měsíců skutečného využívání uvedených strojů.
- 190 Z bodu 86 odůvodnění první odrážky napadeného prováděcího nařízení, jakož i ze spisu však vyplývá, že žalobkyně zaúčtovala výrobu z března 2020 pouze v údajích o její výrobě za měsíc duben 2020. Měsíční údaje o výrobě týkající se měsíce dubna tedy neodpovídají skutečné výrobě v tomto měsíci, jelikož část výroby za měsíc duben se ve skutečnosti uskutečnila v měsíci březnu.
- 191 Vzhledem k tomu, že údaje o měsíční výrobě poskytnuté žalobkyní neumožňují s jistotou zjistit měsíce skutečného využívání strojů na textilie ze skleněných vláken během sledovaného období, Komise správně odmítla první metodu výpočtu přidané hodnoty, kterou jí navrhla žalobkyně.
- 192 Pokud jde o druhou metodu výpočtu přidané hodnoty, jejímž cílem bylo použít údaje týkající se nákladů za prosinec 2020 a třetí metodu spočívající v použití údajů týkajících se nákladů za období od července do prosince 2020, je třeba uvést, že jelikož Komise jasně uvedla, že se šetření týkalo celého kalendářního roku 2020, definovaného jako sledované období, založit rozhodnutí na jednom měsíci (tedy na měsíci prosinci) nebo na období šesti měsíců (tedy na období od července do prosince 2020), není reprezentativní pro operace provedené v průběhu dvanácti měsíců roku 2020 a neumožňuje pokrýt rozdíl mezi způsobem, jakým byly odpisové náklady vypočítány na jeden nebo šest měsíců na základě maximální teoretické kapacity, a skutečnou produktivitou strojů, tedy přidanou hodnotou dodaných dílů.
- 193 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení ani neporušila článek 13 základního antidumpingového nařízení, když upravila odpisové náklady, jak byly vypočteny žalobkyní, s přihlédnutím k míře využití skutečné kapacity během sledovaného období, a když odmítla tři alternativní metody výpočtu přidané hodnoty navržené žalobkyní.
- 194 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyně vycházejícím ze skutečnosti, že neexistoval důvod pro vyloučení nákladů na pronájem „závodu – 2. fáze“ z nákladů na pronájem zohledněných při výpočtu přidané hodnoty (viz bod 151 výše). Je totiž třeba uvést, jak vyplývá z bodu 93 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení (viz bod 168 výše), že stroje na textilie ze skleněných vláken, které byly v provozu v roce 2020, byly všechny umístěny v „závodě – 1. fázi“, a jak připustila žalobkyně na jednání, v „závodě – 2. fázi“ byly stroje na textilie ze skleněných vláken instalovány až po roce 2020.
- 195 Žalobkyně mimo jiné sama připouští, že plán „závodu – fáze 2“ naznačuje přítomnost [důvěrné]. Kromě toho Komise v tomto ohledu na jednání upřesnila, aniž jí žalobkyně odporovala, že posledně uvedená nikdy neuvedla, že textilie ze skleněných vláken byly skutečně [důvěrné].

- 196 Komise tedy mohla konstatovat, že v tomto „závodě – 2. fázi“ neproběhla žádná skutečná výrobní činnost, takže náklady na pronájem tohoto závodu se neprojeví v přidané hodnotě dodaných dílů. Vzhledem k tomu, že takové náklady totiž nejsou spojeny se skutečnou výrobou textilií ze skleněných vláken, nelze uvedené náklady z důvodu uvedeného v bodě 179 výše zohlednit při výpočtu přidané hodnoty.
- 197 Je tak třeba konstatovat, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když vyloučila náklady na pronájem „závodu – 2. fáze“ z nákladů na pronájem zohledněných při výpočtu přidané hodnoty.
- 198 S ohledem na výše uvedené je tudíž třeba tuto výtku zamítnout.

3) K druhé výtce, vycházející z porušení zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení

- 199 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že úprava fixních nákladů provedená Komisí za účelem zohlednění využití kapacity použitím [důvěrné] odpisových nákladů a nákladů na pronájem „závodu – 1. fáze“ je diskriminační ve vztahu k tomu, co Komise učinila v antisubvenčním šetření pro výpočet rozpětí újmy pro výrobní odvětví Unie (viz bod 153 výše).
- 200 V tomto ohledu je třeba úvodem podotknout, že podle ustálené judikatury dodržování zásad rovnosti a zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, bod 62 a citovaná judikatura).
- 201 V projednávané věci se podle žalobkyně Komise dopustila diskriminace mezi ní a výrobním odvětvím Unie, neboť při výpočtu rozpětí újmy na základě cílové ceny v antisubvenčním šetření Komise neupravila jeho výrobní náklady navzdory zjištění nízkého stupně využití výrobní kapacity, zatímco v rámci napadeného prováděcího nařízení takovou úpravu za účelem určení přidané hodnoty provedla.
- 202 V tomto ohledu je třeba uvést, že zohlednění výrobních nákladů při výpočtu rozpětí újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie z důvodu subvencovaného dovozu a zohlednění výrobních nákladů za účelem výpočtu přidané hodnoty dílů přidaných během montáže nebo kompletace ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení, za účelem zjištění, zda dochází k obcházení antisubvenčních opatření, se provádí v odlišném kontextu a pro odlišné účely, takže žalobkyně měla k tomu, aby dostatečně podložila tuto výtku, vysvětlit, v čem mohla Komise tím, že tyto náklady zohlednila odlišným způsobem, porušit zásady zákazu diskriminace a rovného zacházení. Žalobkyně však tím, že se v podstatě omezila na tvrzení, že neexistuje žádné odůvodnění pro odlišný přístup k situaci výrobního odvětví Unie v antisubvenčním šetření a její vlastní situaci v šetření obcházení vyrovnávacích opatření a že náklady uvedené v základním antidumpingovém nařízení jsou náklady, které bylo možné definovat pouze jednotně, neposkytla v tomto ohledu dostatečné vysvětlení.
- 203 Tuto výtku je tedy třeba zamítnout.

4) Ke třetí výtku, vycházející z porušení práva na řádnou správu

- 204 Pokud jde o tuto výtku, z analýzy ostatních výtek v bodech 170 až 203 výše vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise pečlivě a nestranně přezkoumala všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu a provedla úpravu nákladů s přihlédnutím k vysvětlením, která předložila žalobkyně, pokud šlo o používání strojů a náklady na pronájem.
- 205 Tato výtku musí být tedy zamítnuta.

d) Závěry

- 206 Vzhledem k tomu, že všechny výtky předložené žalobkyní na podporu této části byly zamítnuty, je třeba zamítnout uvedenou část, a tudíž i čtvrtý žalobní důvod v celém rozsahu.

4. K opodstatněnosti pátého žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že se na textilie ze skleněných vláken vyvážené z Maroka do Unie stále vztahují subvence poskytnuté čínským výrobcům textilií ze skleněných vláken

- 207 Žalobkyně v podstatě zpochybňuje tvrzení Komise uvedená v bodech 102 až 105 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, jejichž cílem je posoudit čtvrtou podmínku nezbytnou k prokázání existence obcházení (viz bod 50 výše), a sice podmínku, zda v souladu s čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení „subvence nadále zvýhodňují dovážené obdobné výrobky nebo jejich části“.
- 208 Za tímto účelem žalobkyně v první řadě tvrdí, že prováděcí nařízení 2020/776 uvedené Komisí v bodě 102 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení se netýká subvencování pramenců a příze, které jí byly dodány společností PGTEX China, ale subvencování textilií ze skleněných vláken, tedy jiného výrobku. Tvrzení uvedená v prováděcím nařízení 2020/776 jsou tedy platná pouze v rozsahu, v němž se týkají textilií ze skleněných vláken, a nikoli v rozsahu, v němž se týkají pramenců a přízí. V tomto případě však neexistovala „subvence“, která by na ní mohla být přenesena společností PGTEX China.
- 209 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že se na montáže nevztahuje základní antisubvenční nařízení, jelikož nemohou vést k subvenci poskytnuté zemí původu nebo vývozu, jež nadále zvýhodňuje výrobek, který je údajně obcházen. To vyplývá ze skutečnosti, že jakákoli subvence, která může být vyrovnávána, musí být poskytnuta zemí, v níž se montáž uskutečňuje (v projednávané věci Marocké království) nebo z níž jsou montované výrobky vyváženy (v projednávané věci rovněž Marocké království). Otázka, zda se „čl. 23 odst. 3 základního [antisubvenčního] nařízení [...] vztahuje i na [...] montážní operace“, není relevantní, jelikož subvence mohou být vyrovnány pouze tehdy, pokud byly poskytnuty zemí původu nebo vývozu.
- 210 Ve třetí řadě žalobkyně tvrdí, že žádný právní základ neumožňuje mít za to, že přenášení subvencí mezi spřízněnými stranami lze právně předpokládat. Použití zprávy Odvolacího orgánu Světové obchodní organizace (WTO) ze dne 19. ledna 2004 ve věci „Spojené státy – stanovení konečného vyrovnávacího cla s ohledem na určité jehličnaté řezivo z Kanady“ (WT/DS 257/AB/R) (dále jen „zpráva Odvolacího orgánu WTO“) je nedostatečné pro odůvodnění této domněnky. Podle

žalobkyně se uvedená zpráva týká zvláštního případu, v němž je výhoda plynoucí ze subvence na surovinu přenesena na zpracovaný výrobek. Tato situace je zcela odlišná od situace textilií ze skleněných vláken, u nichž neexistuje důkaz, že je surovina (tedy pramence) subvencována.

- 211 Podle žalobkyně Komise provádí pouze částečný výklad zprávy Odvolacího orgánu WTO, která uvádí, že „[p]okud výrobci surovin a výrobci zpracovaných výrobků vykonávají svou činnost za obvyklých tržních podmínek, nelze jednoduše předpokládat přenášení výhod plynoucích ze subvence na surovinu od přímých příjemců na navazující nepřímé příjemce; toto přenášení musí být prokázáno orgánem pověřeným šetřením“. Žalobkyně upřesňuje, že v projednávané věci k nákupům od společnosti PGTEX China a nákupu uskutečněnému posledně uvedenou společností od společnosti CPIC došlo za obvyklých tržních podmínek, jak jasně prokázala.
- 212 Žalobkyně tvrdí, že tvrzení, podle něhož jí společnost PGTEX China „účtovala během období šetření [...] nižší ceny než ostatním odběratelům“, není podloženo skutkovými okolnostmi šetření obcházení vyrovnávacích opatření. Tvrzení, podle něhož mohlo k jakémukoli přenášení dojít jinými prostředky než prostřednictvím úrovně cen surovin, například vybíráním poplatků za správu, rovněž není podloženo. Tvrzení Komise jsou tak pouze teoretická.
- 213 Komise stejně jako vedlejší účastnice na její podporu argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 214 Úvodem je třeba připomenout, že v bodech 102 až 105 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise uvedla následující:

„Jak je stanoveno v prováděcím nařízení Komise (EU) 2020/776, bylo zjištěno, že čínští vyvážející výrobci těží z řady subvenčních režimů ze strany vlády ČLR, jakož i regionálních a místních orgánů v Číně. V tomto ohledu bylo zjištěno, že i společnosti PGTEX China a CPIC využívají řadu subvenčních režimů, například preferenční úroky z úvěrů, grantové programy a daňová zvýhodnění.

V tomto šetření se neobjevily žádné nové informace, které by zpochybnily závěr původního šetření subvencí, že tyto subvenční režimy již nejsou platné.

Společnost PGTEX China je mateřskou společností [žalobkyně], přičemž tato společnost nakupovala 100 % pramenců skleněných vláken, které používala, od své mateřské společnosti ve spojení PGTEX China, která je zase nakupovala od společnosti CPIC, výrobce těchto pramenců skleněných vláken.

Z právního hlediska lze předpokládat přenášení subvencí mezi spřízněnými stranami, zejména pokud navazující společnost ve spojení montovala a vyvážela konečný výrobek do Unie. Vzhledem k tomu, že společnosti PGTEX China a [žalobkyně] vyrábějí a vyvážejí textilie ze skleněných vláken a používají pramence ze skleněných vláken vyráběné společností CPIC, měla by výše napadnutelných subvencí, které jim byly poskytnuty, zohlednit skutečnost, že z důvodu jejich vztahu mohou tyto výhody přenést na dotčený výrobek vyvážený do Unie tak, jak považují za vhodné.“

- 215 Komise tak v bodě 106 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení dospěla k závěru, že v souladu s čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení „dovážený obdobný výrobek a/nebo jeho části stále využívají subvence“.

- 216 V bodě 107 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení dále Komise zpochybnila argumenty skupiny PGTEX, podle kterých „neexistují žádné důkazy o tom, že dovoz textilií ze skleněných vláken z Maroka stále těží ze subvencí poskytovaných čínským výrobcům textilií ze skleněných vláken“.
- 217 V tomto ohledu Komise v bodě 108 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvedla následující:
- „Za prvé, i kdyby se [...] antisubvenční šetření týkalo v první řadě subvencování textilií ze skleněných vláken, skupina PGTEX během tohoto šetření plně spolupracovala. V tomto ohledu [...] antisubvenční šetření ukázalo, že jak společnost CPIC, tak společnost PGTEX China, které jsou ve spojení [s žalobkyní], obdržely subvence od čínské vlády. Za druhé, jak již bylo uvedeno v [bodě 33 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení], čl. 23 odst. 3 základního [antisubvenčního] nařízení se vztahuje i na jiné praktiky obcházení, které nejsou v uvedeném článku výslovně uvedeny, například montážní operace. Za třetí, jak je vysvětleno [v bodě 105 odůvodnění uvedeného prováděcího nařízení], lze právně předpokládat přenášení subvencí mezi spřízněnými stranami, zejména pokud navazující společnost ve spojení montovala a vyvážela konečný výrobek do Unie. K přenesení na společnosti ve spojení může navíc docházet mnoha způsoby (například účtováním určitých poplatků za správu) a nemusí se nutně omezovat na úroveň cen vstupního materiálu účtovaných zákazníkům. Srovnání cen pramenců skleněných vláken a příze na základě odpovědi na [formulář] každopádně ukázalo, že společnost PGTEX China účtovala během období šetření [žalobkyni] nižší ceny než ostatním odběratelům.“
- 218 V projednávané věci žalobkyně toto posouzení zpochybňuje, když uvádí v podstatě tři výtky. V rámci první výtky tvrdí, že prováděcí nařízení 2020/776 se netýká pramenců skleněných vláken, ale textilií ze skleněných vláken, takže žádné přenášení subvencí ve prospěch pramenců skleněných vláken nelze v projednávané věci předpokládat. V rámci druhé výtky má za to, že se na subvence mohou vztahovat vyrovnávací opatření pouze tehdy, pokud byly uvedené subvence poskytnuty země původu nebo vývozu, což nebyl případ projednávané věci. V rámci třetí výtky se domnívá, že neexistuje žádný právní základ, na jehož základě by bylo možné mít za to, že z právního hlediska lze předpokládat přenášení subvencí mezi spřízněnými stranami, a že v projednávaném případě se transakce se spřízněnými stranami žalobkyně v Číně uskutečnily za obvyklých tržních podmínek.
- 219 Pokud jde o první výtku, je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňuje tvrzení uvedené v bodě 102 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, podle kterého, jak je stanoveno v prováděcím nařízení 2020/776, „čínská vyvážející výrobci těží z řady subvenčních režimů ze strany vlády ČLR, jakož i regionálních a místních orgánů v Číně“, ani tvrzení, podle něhož „společnosti PGTEX China a CPIC využívají řadu subvenčních režimů, například preferenční úroky z úvěrů, grantové programy a daňová zvýhodnění“.
- 220 Žalobkyně nezpochybňuje ani argument Komise, podle něhož zjištění uvedená v prováděcím nařízení 2020/776 týkající se subvencování textilií ze skleněných vláken byla použita v prováděcím nařízení Komise (EU) 2021/328 ze dne 24. února 2021, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle článku 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 (Úř. věst. 2021, L 65, s. 1). V tomto nařízení přitom Komise konkrétně konstatovala zachování subvencí, pokud jde o všechny vyvážející výrobce pramenců skleněných vláken v Číně, včetně podniků ve spojení s žalobkyní v Číně. Z bodu 43 odůvodnění prováděcího nařízení 2021/328 totiž vyplývá, že „Komise [...] mohla

přijmout zjištění z [prováděcího nařízení 2020/776] o textiliích ze skleněných vláken, pokud jde o výhodu, a měla za to, že tato zjištění byla použitelná na čínské vyvážející výrobce výrobků z nekonečných skleněných vláken během období přezkumného šetření“. V tomto ohledu Komise zejména v bodě 44 odůvodnění téhož prováděcího nařízení upřesnila, že „žádná z šetřených subvenčních praktik nebyla přímo spojena s výrobou nebo vývozem textilií ze skleněných vláken, ale jednalo se spíše o subvence, z nichž měla prospěch celá společnost nebo skupina čínských společností vyrábějících rovněž výrobky z nekonečných skleněných vláken“, a že „Komise proto v šetření týkajícím se textilií ze skleněných vláken nejprve určila výhodu, kterou vyvážející výrobce získal, a poté tuto výhodu přiřadila k jejich celkovému obratu pro všechny výrobky prodávané vyvážejícím výrobcem, včetně [pramenců skleněných vláken]“.

- 221 Kromě toho je v tomto ohledu třeba zdůraznit, že žalobkyně nepředkládá důkazy, jejichž cílem bylo zpochybnit tvrzení Komise, podle kterého se subvence poskytnuté čínskou vládou, jejichž existence byla konstatována v prováděcím nařízení 2020/776, vztahují na veškerou výrobu celé skupiny PGTEX, ať už se jedná o textilie ze skleněných vláken nebo pramence skleněných vláken.
- 222 Žalobkyně tedy nemůže tvrdit, že posouzení učiněná Komisí v prováděcím nařízení 2020/776 jsou platná pouze v rozsahu, v němž se týkají textilií ze skleněných vláken, a nikoli pramenců skleněných vláken.
- 223 Pokud jde o druhou výtku, je třeba uvést, jak bylo konstatováno v bodě 114 výše, že v projednávané věci na rozdíl od toho, co se snaží tvrdit žalobkyně, Komise nemá za cíl vyrovnávat subvence poskytnuté Marokem, ale zajistit, aby vyrovnávací opatření stanovená ve vztahu k čínským dovozům textilií ze skleněných vláken, na které se vztahují subvence, nebyla obcházena poté, co prokázala, že se na pramence skleněných vláken, tedy na surovinu pro textilie ze skleněných vláken, vztahovalo v Číně několik subvencí a že uvedené pramence byly montovány nebo kompletovány v Maroku žalobkyní za účelem výroby textilií ze skleněných vláken.
- 224 Pokud jde o třetí výtku, je třeba poznamenat, že v bodě 105 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení měla Komise za to, že „[z] právního hlediska lze předpokládat přenášení subvencí mezi spřízněnými stranami, zejména pokud navazující společnost ve spojení montovala a vyvážela konečný výrobek do Unie“.
- 225 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v napadeném prováděcím nařízení Komise zakládá dotčenou právní domněnku zejména na bodě 146 zprávy Odvolacího orgánu WTO. Jak přitom konstatoval Tribunál, z uvedeného bodu vyplývá, že orgán pověřený šetřením musí prokázat, že výhoda plynoucí z finančního příspěvku přímo výrobcům suroviny je alespoň zčásti přenesena na výrobce zpracovaného výrobku, který je předmětem šetření, pokud výrobci suroviny a navazující zpracovatelé vykonávají svou činnost za obvyklých tržních podmínek (rozsudek ze dne 1. března 2023, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics a Jushi Egypt for Fiberglass Industry v. Komise, T-480/20, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2023:90, bod 56). Komise z toho vyvodila, že v případě společností ve spojení lze z právního hlediska předpokládat přenášení subvencí, zejména pokud navazující společnost montovala a vyvážela konečný výrobek do Unie.
- 226 Za účelem zpochybnění tohoto závěru žalobkyně v podstatě tvrdí, že v projednávané věci chybí důkaz o tom, že surovina textilií ze skleněných vláken, a sice pramence skleněných vláken, byla subvencována, takže přenášení takové subvence nelze z právního hlediska předpokládat. Dále tvrdí, že prokázala, že její nákupy od společnosti PGTEX China, jakož i nákupy této společnosti od společnosti CPIC byly uskutečněny za obvyklých tržních podmínek.

- 227 Nicméně aniž se zabývala otázkou relevance zprávy Odvolacího orgánu WTO, z přezkumu první výtky vyplývá, že Komise prokázala, aniž jí žalobkyně odporovala, že surovina použitá při výrobě textilií ze skleněných vláken byla subvencována (viz body 219 až 222 výše).
- 228 Dále, jak poznamenává Komise, aniž jí žalobkyně odporuje, z odpovědi společnosti PGTEX China na oznámení o ověření, obsažené v příloze žalobní odpovědi vyplývá, že prodejní ceny účtované žalobkyni byly vždy nižší než ceny účtované nezávislým zákazníkům. Z uvedené odpovědi totiž vyplývá, že „další prodej pramenců a příze není hlavní činností společnosti PGTEX China, takže [tato společnost] nemá v úmyslu dosáhnout z tohoto dalšího prodeje zisk a nemusí určovat ‚tržní cenu‘ pro tento další prodej“, že „[p]ři dalším prodeji těchto surovin [žalobkyni] společnost PGTEX China přidává odhadované přepravní náklady k nákupním cenám od společnosti CPIC za účelem stanovení přepravní ceny, neboť společnost PGTEX China bude zabezpečovat přepravu těchto surovin do Maroka“ a že „[p]ři dalším prodeji těchto surovin nezávislým zákazníkům, protože se jedná o příležitostný prodej v omezeném množství, mohli zákazníci akceptovat vyšší cenu“.
- 229 Komise tedy právem vycházela z právní domněnky o přenášení dotčených subvencí k učinění závěru, že čtvrtá podmínka pro prokázání existence obcházení byla v projednávaném případě splněna.
- 230 S ohledem na výše uvedené tak žalobkyně nemůže Komisi vytýkat, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení nebo že porušila čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení tím, že měla za to, že se na textilie ze skleněných vláken vyvážené z Maroka do Unie stále vztahují subvence poskytované čínským výrobcům textilií ze skleněných vláken.
- 231 Pátý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

C. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva žalobkyně na obhajobu a práva na řádnou správu, zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 28 odst. 1 a 3 základního antisubvenčního nařízení, pokud jde o použití dostupných údajů

- 232 Tento žalobní důvod je rozdělen na dvě části. V rámci první části žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že vůči ní použila dostupné údaje, porušila povinnost uvést odůvodnění, její právo na obhajobu a právo na řádnou správu. V rámci druhé části tvrdí, že napadené prováděcí nařízení spočívá na zjevně nesprávném posouzení a porušuje čl. 28 odst. 1 a 3 základního antisubvenčního nařízení, pokud jde o použití uvedených údajů.
- 233 Na podporu první části uvádí žalobkyně v podstatě tři výtky.
- 234 V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že bez jakéhokoli vysvětlení odmítla důkazy, které předložila v odpovědi na dopis týkající se článku 28 a ve svých komentářích k OID, nesplnila svou povinnost uvést odůvodnění, co se týče použití dostupných údajů. V tomto ohledu zdůrazňuje, že navzdory jejím odpovědím na každý z bodů uvedených v bodě 38 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení zůstala tvrzení obsažená v uvedeném dopise, v OID, jakož i v tomto prováděcím nařízení, totožná.
- 235 Kromě toho žalobkyně v replice tvrdí, že odůvodnění, která Komise uvedla v žalobní odpovědi, aby vysvětlila přístup uplatňovaný v napadeném prováděcím nařízení, jsou nová, a tedy nepřijatelná, jelikož v tomto prováděcím nařízení nejsou uvedena.

- 236 V rámci druhé výtky žalobkyně tvrdí, že jí nebylo umožněno porozumět důvodům, proč se Komise rozhodla použít dostupné údaje, a neměla možnost se k této otázce skutečně vyjádřit, takže napadené prováděcí nařízení porušuje její právo na obhajobu.
- 237 V rámci třetí výtky žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení porušuje právo na řádnou správu, které ukládá příslušnému orgánu, aby pečlivě a nestranně přezkoumal všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu. Podle ní Komise v tomto prováděcím nařízení nezohlednila informace uvedené v její odpovědi na dopis týkající se článku 28 a v jejích komentářích k OID.
- 238 Na podporu druhé části žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávných posouzení, když měla v napadeném prováděcím nařízení za to, že žalobkyně neposkytla „nezbytné informace“ ve smyslu čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení.
- 239 Zprvce žalobkyně uvádí, že poskytla vysvětlení ke všem požadovaným informacím.
- 240 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že informace uvedené v bodě 38 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení nelze kvalifikovat jako nezbytné ve smyslu čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení a judikatury. Podle ní mohly být tyto informace získány Komisí jinými prostředky a mohly být ověřeny inspekcemi a dálkovými křížovými kontrolami.
- 241 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že napadené prováděcí nařízení porušuje čl. 28 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož se Komise rozhodla použít dostupné údaje pouze z toho důvodu, že informace, které poskytla, nejsou nejlepší. Upřesňuje, že i kdyby tyto informace měly být považovány za informace, které nejsou „nejlepší“, nepředstavovalo by to pro toto použití dostatečný důvod. Dodává, že Komise tím, že se rozhodla použít čl. 28 odst. 1 uvedeného nařízení, odmítla část údajů týkajících se výrobních nákladů, které poskytla, a použila dostupné údaje týkající se zejména data zahájení výroby, zatímco v případě pochybností týkajících se pouze spolehlivosti poskytnutých údajů měla Komise použít čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení, a tedy přijmout posledně uvedené údaje.
- 242 Komise, stejně jako vedlejší účastnice řízení na její podporu, má za to, že tento žalobní důvod je v celém rozsahu irelevantní a v každém případě neopodstatněný.
- 243 Na podporu irelevance druhého žalobního důvodu Komise uvádí, že v průběhu šetření obcházení vyrovnávacích opatření zahájila postup podle článku 28 základního antisubvenčního nařízení z důvodu, že informace uvedené v bodě 38 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení mohly naznačovat, že došlo k překládce, ale s ohledem na neúplnou a rozporuplnou povahu informací poskytnutých žalobkyní nakonec vyloučila možnost prokázat existenci takové překládky a zaměřila se na důkaz o montáži nebo kompletaci. Upřesňuje, že pro účely tohoto důkazu nepoužila dostupné údaje na základě článku 28 základního antisubvenčního nařízení s výjimkou některých statistických údajů získaných z Eurostatu a údajů žalobkyně, které však nebyly žalobkyní zpochybněny.
- 244 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 23 odst. 4 základního antisubvenčního nařízení přísluší Komisi zahájit šetření na základě důkazů, které *prima facie* ukazují na praktiky obcházení. Pokud skutečnosti zjištěné v průběhu tohoto šetření umožňují dospět k závěru o existenci takového obcházení, Komise navrhne Radě rozšíření antisubvenčních opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 31).

245 Žádné ustanovení základního antisubvenčního nařízení však Komisi v rámci šetření existence obcházení nepřiznává pravomoc donutit výrobce nebo vývozce, jichž se daný podnět týká, aby se účastnili šetření nebo poskytli informace. Komise je tedy závislá na dobrovolné spolupráci zúčastněných stran při poskytnutí nezbytných informací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 32).

246 Z tohoto důvodu unijní normotvůrce v čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení stanovil, že pokud účastník řízení odepře přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne nebo pokud závažným způsobem brání šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní či negativní zjištění vycházet z dostupných údajů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 33).

247 Kromě toho judikatura upřesnila, že čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení se týká použití dostupných údajů orgány na úkor vlastních údajů jednoho nebo vícero účastníků řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2015, *VTZ a další v. Rada*, T-432/12, nezveřejněný, EU:T:2015:248, bod 35 a citovaná judikatura).

248 V projednávané věci bod 38 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení uvádí:

„[Podle Komise] odpovědi [žalobkyně] a jejích dvou čínských společností ve spojení na dotazník, včetně odpovědi na [...] nedostatky, jsou nedostatečné, a to z těchto důvodů:

- [žalobkyně] neposkytla nezbytné informace požadované ve formuláři žádosti o osvobození. Zejména neposkytla nezbytné podkladové dokumenty pro [důvěrné] prodejní transakce. Komise proto nemohla ověřit tvrzení, že [žalobkyně] zahájila výrobu až v dubnu 2020;
- navíc navzdory skutečnosti, že Komise požádala o podrobné vysvětlení chybějících čísel prodejních faktur, obdržela pouze obecné vysvětlení týkající se těchto chybějících čísel prodejních faktur. Komise rovněž zaznamenala rozdíl v celkovém obratu za sledované období uvedeném v seznamu prodejů ve srovnání s obratem uvedeným v její povinné účetní závěrce za rok 2020. Komise proto nemohla potvrdit vykázaný objem prodeje na vývoz do Unie. V tomto ohledu Komise rovněž uvedla, že vykázaný prodej na vývoz byl podle dovozních statistik Eurostatu vyšší než celkový dovoz z Maroka do Unie a že [žalobkyně] byla jediným známým výrobcem v Maroku, který do Unie vyvážel výrobek, který je předmětem šetření;
- byly rovněž poskytnuty protichůdné informace o skutečném zahájení výroby [žalobkyně]. Informace o skutečném zahájení výroby v roce 2020 byly zapotřebí k určení podílu vzniklých hlavních nákladů (například nákladů na odpisy a nájemné), které lze přičíst výrobě dotčeného výrobku;
- kromě toho v odpovědi na [...] nedostatky nebylo poskytnuto žádné uspokojivé vysvětlení důvodů výrazného zvýšení objemu výroby v červenci 2020, který byl přibližně [důvěrné] vyšší než objem výroby za předchozí měsíc, tj. červen 2020, navzdory více či méně stejné úrovni spotřeby elektřiny v obou měsících;
- společnost PGTEX China neposkytla požadované informace ze systému [GTS], pokud jde o její nákupy od společnosti CPIC a její prodej [žalobkyni]“.

- 249 Jak vyplývá z bodu 39 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, Komise proto v souladu s čl. 28 odst. 4 základního [antisubvenčního] nařízení informovala dne 5. října 2021 skupinu PGTEX o skutečnosti, že nevyčerpávající seznam skutečností popsanych v bodě 38 odůvodnění uvedeného prováděcího nařízení by mohl vést k použití uvedeného článku a k použití dostupných údajů. Uvedenou skupinu rovněž vyzvala, aby se vyjádřila k možnému použití tohoto článku.
- 250 Jak vyplývá z bodu 41 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, Komise „analyzovala informace a dokumenty, které skupina PGTEX předložila v dopise ze dne 12. října 2021“, a „[d]ospěla k závěru, že k většině skutečností uvedených v dopise ze dne 5. října 2021 nebyly poskytnuty uspokojivé odpovědi ani přesvědčivá podpůrná dokumentace“.
- 251 Z tohoto důvodu, jak vyplývá z bodu 42 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení, „Komise [...] byla toho názoru, že informace poskytnuté skupinou PGTEX jsou částečně neúplné a vzájemně si odporující, a proto se na ně Komise nemohla plně spolehnout“, ale že „údaje předložené [uvedenou skupinou] nebyly zcela ignorovány“ a že „použila údaje o prodeji i nákladech předložené [touto skupinou] jako výchozí bod své analýzy“.
- 252 Kromě toho v bodě 43 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise upřesnila, že „[v] souladu s čl. 28 odst. 1 první větou a čl. 28 odst. 5 základního [antisubvenčního] nařízení byly informace poskytnuté skupinou PGTEX doplněny o údaje získané z databází, například Global Trade Atlas (GTA) a Eurostat [...]. Údaje o dovozu byly získány z Eurostatu a pro stanovení objemu vývozu pramenců skleněných vláken z [Číny] a Egypta do Maroka byla použita databáze Global Trade Atlas“.
- 253 Ze znění bodů 38 a 43 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení tak vyplývá, že Komise použila údaje o dovozu získané z Eurostatu a údaje o objemech vývozu pramenců skleněných vláken z Číny a Egypta do Maroka z databáze Global Trade Atlas (GTA) k nápravě nedostatečné spolehlivosti informací vykázaných žalobkyní ohledně objemu prodeje na vývoz do Unie, na což odkazuje bod 38 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení. Komise tyto statistické údaje použila zejména za účelem určení, zda v projednávaném případě došlo ke změně obchodních toků.
- 254 Z bodu 42 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení rovněž vyplývá, že údaje předložené skupinou PGTEX nebyly ignorovány a že Komise použila údaje o prodeji a nákladech předložené uvedenou skupinou jako výchozí bod své analýzy (viz bod 251 výše).
- 255 V projednávané věci žalobkyně nepochybně dostupné údaje použité Komisí ve smyslu čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení. Pokud jde konkrétně o údaje získané z Eurostatu a databáze GTA použité Komisí k učinění závěru, že v projednávaném případě došlo ke změně obchodních toků, žalobkyně ve svých písemnostech nepředkládá žádný argument, jehož cílem by bylo výslovně zpochybnit pravdivost těchto údajů. Omezuje se totiž na tvrzení, že v bodě 86 odůvodnění napadeného prováděcího nařízení Komise odmítla měsíc březen jako okamžik zahájení výroby, a v důsledku toho první z alternativních metod výpočtu odpisových nákladů, a to konkrétně na základě argumentů uvedených v bodě 38 odůvodnění uvedeného prováděcího nařízení.

- 256 Z přezkumu třetí části čtvrtého žalobního důvodu (viz body 189 až 191 výše) však vyplývá, že Komise neodmítla první z alternativních metod výpočtu odpisových nákladů na základě dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení, ale odmítla ji z důvodu, že měsíční údaje o výrobě, jak byly zaúčtovány žalobkyní, neodpovídaly vždy skutečné výrobě v měsíci a nemohly být považovány za spolehlivé.
- 257 Kromě toho žalobkyně na dotaz položený na jednání nepředložila žádné další argumenty směřující ke zpochybnění dostupných údajů, které Komise použila na základě čl. 28 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení, takže nemůže tvrdit, že použití tohoto ustanovení nepříznivě zasahuje do její situace.
- 258 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako irelevantní, aniž je třeba analyzovat opodstatněnost částí vznesených žalobkyní na podporu tohoto žalobního důvodu.
- 259 S ohledem na výše uvedené musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

IV. K nákladům řízení

- 260 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.
- 261 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu ponесou vedlejší účastnice vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnost PGTEX Morocco ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Společnosti LM Wind Power A/S a Tech-Fab Europe eV ponесou vlastní náklady řízení.**

Porchia

Jaeger

Madise

Nihoul

Verschuur

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. prosince 2024.

Podpisy

Obsah

I.	Skutečnosti předcházející sporu	2
II.	Návrhová žádání účastnic řízení	4
III.	Právní otázky	4
A.	K prvnímu žalobnímu důvodu	5
1.	Úvodní poznámky	6
a)	K dohodě o přidružení	6
b)	K unijní právní úpravě v oblasti obcházení antisubvenčních opatření	7
2.	K opodstatněnosti prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení dohody o přidružení, porušení čl. 33 písm. a) základního antisubvenčního nařízení a zneužití pravomoci z důvodu, že napadené prováděcí nařízení ukládá vyrovnávací cla na textilie ze skleněných vláken, které žalobkyně vyváží do Unie, aniž byl zohledněn jejich marocký preferenční původ	8
B.	Ke třetímu až pátému žalobnímu důvodu	9
1.	Úvodní poznámky	10
2.	K opodstatněnosti třetího žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, jakož i z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu	10
a)	K posouzení neexistence jiného dostatečného opodstatnění nebo hospodářského důvodu pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku, než je uložení vyrovnávacích cel v napadeném prováděcím nařízení.	12
b)	K první části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise dospěla k závěru, že pro zřízení výrobního závodu žalobkyně v Maroku kromě uložení vyrovnávacích cel neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod	14
c)	K druhé části, vycházející z porušení práva na řádnou správu, jelikož Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu	16
3.	K opodstatněnosti čtvrtého žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení, porušení práva na řádnou správu a zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení, jakož i porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise dospěla k závěru, že výrobní proces provedený žalobkyní v Maroku představuje montáž	16

a) K první části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise použila per analogiam pojem „montáž“ uvedený v čl. 13 odst. 2 základního antidumpingového nařízení . .	17
b) Ke druhé části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení a porušení práva na řádnou správu tím, že Komise dospěla k závěru, že výrobní proces provedený žalobkyní v Maroku představuje montáž	21
c) Ke třetí části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jakož i z porušení práva na řádnou správu a zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení při posuzování prahové hodnoty přidané hodnoty montáže	25
1) K výpočtu přidané hodnoty v napadeném prováděcím nařízení	27
i) K odpisovým nákladům	27
ii) K nákladům na pronájem	28
2) K první výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 13 odst. 2 písm. b) základního antidumpingového nařízení	29
3) K druhé výtce, vycházející z porušení zásad zákazu diskriminace a rovného zacházení	33
4) Ke třetí výtce, vycházející z porušení práva na řádnou správu	34
d) Závěry	34
4. K opodstatněnosti pátého žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 23 odst. 3 základního antisubvenčního nařízení, jelikož Komise měla za to, že se na textilie ze skleněných vláken vyvážené z Maroka do Unie stále vztahují subvence poskytnuté čínským výrobcům textilií ze skleněných vláken . . .	34
C. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva žalobkyně na obhajobu a práva na řádnou správu, zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 28 odst. 1 a 3 základního antisubvenčního nařízení, pokud jde o použití dostupných údajů	38
IV. K nákladům řízení	42